

www.turkishstudies.net/religion

Turkish Studies - Comparative Religious Studies

eISSN: 2667-5544

Research Article / Araştırma Makalesi

ANKARA SCIENCE
UNIVERSITY

Metaphysical/Ontological Dimensions of Incarnation in the Philosophy of Gabriel Marcel

*Gabriel Marcel Felsefesinde Enkarnasyonun Metafizik/Ontolojik Boyutları **

Nilüfer Karadağ** - Emel Koç***

Abstract: This study aims to examine ‘The metaphysical/ontological dimensions of incarnation in Gabriel Marcel's philosophy’. Due to epistemological patterns that attempt to define the human being, the individual has forgotten their ontological value and ignored what they are. Especially in the 19th century, with the proliferation of specialisation in science, human existence was reduced to categories of possession. However, human beings should be treated with metaphysics/ontology, in which they are in integrity with their soul and body, rather than being an ordinary subject. At this point, Marcel endeavours to restore the ontological dignity of man as an incarnational being. This process starts with the question ‘Who am I?’. It is only possible for man to exist in the world and to live in a society by taking on a body. The fact of central importance is that man is an incarnate being. The incarnating human being is the experiencing human being. The incarnating human being is intersubjective. Being intersubjective means being in dialogue with other selves. What is important in this process is being able to experience the relationships on the I-Thou plane. Because incarnation is the mysterious structure of the human being, and every 'I' can realise this structure in the intersubjective process. Thus, the I reaches the mystery of transcendence by realising that it is a participatory entity. It is possible to move towards being rather than having, towards being us rather than me, only with the I(s) who realise that they are one with their body. When the individual concludes, 'I am my body,' he realizes that he is a traveler on the way to becoming a person. Marcel has been a light to all intersubjective 'I' is by choosing the way of narrating the themes that exist in life, such as love, hope, attachment, and loyalty, on the way to becoming a person by intertwining art and philosophy.

* This study is derived from the author's doctoral thesis, "The Problem of the Body as Mystery in Gabriel Marcel's Philosophy," completed in 2024 at Gazi University, Department of Turkish and Social Sciences, Philosophy Group Education.

Bu çalışma, yazarın 2024 yılında Gazi Üniversitesi, Türkçe ve Sosyal Bilimler Ana Bilim Dalı, Felsefe Grubu Eğitimi alanında tamamlamış olduğu “Gabriel Marcel Felsefesinde ‘Sır Olarak Beden’ Problemi” doktora tez çalışmasından üretilmiştir.

** Corresponding Author: Dr., Ministry of Education

Sorumlu Yazar: Dr., Milli Eğitim Bakanlığı

ORCID <https://orcid.org/0000-0002-4658-2494>

nilufer.onder.karadag@gmail.com

*** Prof. Dr., Gazi University, Department of Turkish and Social Sciences, Philosophy Group Education

Prof. Dr., Gazi Üniversitesi, Türkçe ve Sosyal Bilimler Ana Bilim Dalı, Felsefe Grubu Eğitimi

ORCID <https://orcid.org/0000-0001-6358-0581>

emelkoc@gazi.edu.tr

Cite as/ Atıf: Karadağ, N. & Koç, E. (2026). Metaphysical/ontological dimensions of incarnation in the philosophy of Gabriel Marcel / Gabriel Marcel felsefesinde enkarnasyonun metafizik/ontolojik boyutları. *Turkish Studies-Comparative Religious Studies*, 21(Ö1), 1481-1521. [Special Issues Dedicated to Prof. Dr. Mahmut Özer]. Ankara Bilim University Publications. <https://dx.doi.org/10.7827/TurkishStudies.90085>

Received/Geliş: 10 March/Mart 2026

Accepted/Kabul: 15 September/Eylül 2026

Published/Yayın: 20 September/Eylül 2026

Checked by plagiarism software

Keywords: Body, Incarnation, Person, Participation, Mystery, 20th Century Philosophy

Öz: Bu çalışmanın amacı “Gabriel Marcel felsefesinde enkarnasyonun metafizik/ontolojik boyutlarını” incelemektir. İnsanı tanımlamaya çalışan epistemolojik kalıplar sebebiyle, birey ontolojik değerini unutmuş, ne’liğini görmezden gelmiştir. Özellikle 19. yy. da bilimde uzmanlaşma alanlarının çoğalmasıyla birlikte insan varlığı, sahip olma kategorilerine indirgenmiştir. Oysa insan, sıradan bir özne olmaktan öte, ruhuyla ve bedeniyle bütünlük içinde olduğu metafizik/ontoloji ile ele alınmalıdır. Marcel bu noktada bedene bürünen varlık olarak insanın ontolojik itibarını yeniden kazandırma çabasındadır. Bu süreç “Ben kimim?” sorusu ile başlar. İnsanın dünyada var olması, bir toplumda yaşaması ancak bedene bürünmesi ile mümkündür. Merkezi önem teşkil eden bu gerçek, insanın bedene bürünen bir varlık olduğudur. Bedenlenen insan, deneyimleyen insandır. Bedenlenen insan öznelerarası olandır. Öznelerarası olmak diğer ben’lerle diyalog halinde olmaktır. Bu süreçte önemli olan ilişkileri ben-sen düzleminde deneyimleyebilmektir. Çünkü bedene bürünmek insanın sır’lı yapısıdır ve her ben öznelerarası süreçte bu yapıyı idrak edebilir. Böylece ben, bir katılım varlığı olduğunu anlayarak aşkının sırrına ulaşmaktadır. Sahip olmaktan çok varlık olmaya, “ben”den çok “biz” olmaya yönelmek ancak bedeni ile bütün olduğunu fark eden ben(ler)le mümkündür. Birey “Ben bedenimim.” sonucuna ulaştığında kişi olma yolunda gezgin bir insan olduğunu fark etmektedir. Marcel, kişi olma yolunda aşk, umut, bağlanma, sadakat gibi yaşamda var olan temaları sanatla felsefeyi iç içe geçirerek anlatma yolunu seçerek ve öznelerarası olan tüm ben’lere bir ışık olmuştur.

Anahtar kelimeler: Beden, Bedene Bürünme, Kişi, Katılım, Sır, 20. yy. Felsefesi

Structured Abstract:

The aim of this study is to reveal the philosophical meaning of Gabriel Marcel's existentialist conception of the body as a "mystery" rather than a "problem" and to examine what this approach signifies in terms of the human existential experience. A conceptual method was adopted in the study; Marcel's fundamental works were analysed through a phenomenological and hermeneutic reading, and the body's non-objectifiable, participatory, and experiential dimensions were discussed. The analysis reveals that Marcel's understanding of the body emphasises human participation in one's own existence from within, in contrast to the objectifying and reductionist approaches dominant in modern thought, and demonstrates that the body is a central dimension of the ontological relationship that individuals establish with the world. The findings show that the body is not merely a physiological structure but an existential vehicle through which the individual experiences themselves and others. However, as the study is a theoretical examination based on Marcel's texts, it does not contain empirical data and does not cover all contemporary phenomenological discussions on the problem of the body; this constitutes the fundamental limitations of the research.

The body problem, which is one of the most important issues in the history of philosophy, directly relates to the mind-body/consciousness-body/spirit-body problem. In this regard, philosophers view the question of whether entities possess a body or why existence necessitates embodiment as a significant philosophical issue. Being in or having a body generally encompasses, in philosophical terms, the essence of a substance and its relationship with matter but also goes beyond this problem. To incarnate, embody, or corporify (incarnation, embodiment, or corporeality) is to exist in a body, move with it, and, as some philosophers believe, be confined to it. In any case, a person finds themselves integrated with or connected to their body. Due to the worldly meanings attributed to the body, the connection between mind and body has been considered in terms of an oppositional relationship and has been considered an important tool in constructing the identity of the Other. Over time, the power of the body has been questioned in social life, and the advantages and disadvantages of being a woman or a man in society have been discussed, creating a hierarchical structure. Marcel offers a metaphysical/ontological perspective that transcends all epistemological approaches to the body. The concept of the body, as discussed in psychology, medicine, sociology, and other sciences, has a counterpart in the concepts used in Marcel's philosophy. Due to the ontological inadequacy of the meanings attributed to the body in modernism, Marcel placed the body at the centre of his philosophy.

Marcel proposes a metaphysical/ontological approach that goes beyond all epistemological approaches expressed in relation to the body. Psychology, medicine, sociology, and other sciences address the concept of the body, which has a counterpart in Marcel's philosophical concepts. Behaviours dominated by the "first reflection" based on analysis, which Marcel uses as a fundamental concept in everyday life, imply that the body is treated externally. Activities that were considered sinful because those who believed that the value placed on the body in past centuries undermined faith, such as regaining a healthy body through healthcare services in response to various deformities such as illness, accident, or ageing, are now considered "useless" attitudes rejected by the modern world. Neglecting the body in the modern world can now be considered a major mistake on the part of the individual. Consumer societies exalt the value of the visible part of the body while failing to notice, caring about, or ignoring the danger of losing ontological integrity. Contrary to capitalist and social perspectives, Marcel strives to restore the ontological value that humans have lost as "persons" by emphasising the importance he attaches to the body and to humans as beings embodied in it. For this reason, the issue of the body was brought to the forefront by Marcel in the 20th century.

Marcel's philosophical thought is a response to humanity's need and desire for transcendence. This philosophy is the philosophy of experience that the *homo viator*, the self, experiences while journeying toward the Transcendent Being. The individual first realises that they are a being clothed in a body and, by asking themselves the question "Who am I?", understands that their existence is more than all methods of objectification. With the statement "I am my body", they become aware that approaching themselves with the first reflection hinders the path to transcendence. This being, which has a soul and a body, is whole with both elements, and the modern world tends to damage this wholeness. At this point, the path to reaching ontological wholeness through embodiment begins for humans who have fallen or been reduced by the tendencies of the modern world.

It is seen that Marcel addresses his thoughts on embodiment in both ontological and metaphysical/theological dimensions. However, he has stated that his aim is to approach this issue from the perspective of metaphysical ontology. Marcel believes that religious life is inseparable from the world, saying,

"Everything really depends on the difference between what we have and what we are." Here, it is clear that Marcel's thought bears traces of Christianity. Participation is an important element on the path to reaching the mystery of being. It is possible to participate in Being through a metaphysical and ontological encounter. Theologically speaking, communication with God occurs through intuition, but ontological encounter is only possible through intersubjectivity. Through ontological encounter, human concrete life experiences become more significant. The embodied human being can participate in faith and belief through free choice while simultaneously living a religious life. However, although Marcel analyses the existential character of faith, he places a metaphysical/ontological view at the foundation of this experience.

Keywords: Body, Incarnation, Person, Participation, Mystery, 20th-Century Philosophy

ملخص منظم:

«تهدف هذه الدراسة إلى الكشف عن المعنى الفلسفي لمفهوم غابرييل مارسيل الوجودي للجسد باعتباره «لغزاً» وليس «مشكلة» ودراسة ما يعنيه هذا النهج من حيث التجربة الوجودية للإنسان. وقد تم اعتماد المنهج المفاهيمي في هذه الدراسة؛ حيث تم تحليل أعمال مارسيل الأساسية من خلال قراءة ظاهرية وتفسيرية، ومناقشة الأبعاد غير القابلة للتشبيء، والتشاركية، والتجريبية للجسد. ويكشف التحليل أن فهم مارسيل للجسد يركز على مشاركة الإنسان في وجوده من الداخل، على عكس النهج التشبيئية والتبسيطية السائدة في الفكر الحديث، ويثبت أن الجسد هو بُعد مركزي في العلاقة الوجودية التي يقيمها الأفراد مع العالم. وتُظهر النتائج أن الجسد ليس مجرد بنية فيسيولوجية، بل هو وسيلة وجودية يختبر من خلالها الفرد ذاته والآخرين. ومع ذلك، وبما أن الدراسة هي فحص نظري يستند إلى نصوص مارسيل، فإنها لا تحتوي على بيانات تجريبية ولا تغطي جميع المناقشات الظاهرية المعاصرة حول مشكلة الجسد؛ وهذا يشكل القيود الأساسية للبحث.

ترتبط مشكلة الجسد، التي تُعد واحدة من أهم القضايا في تاريخ الفلسفة، ارتباطاً مباشراً بمشكلة العقل-الجسد/الوعي-الجسد/الروح-الجسد. وفي هذا الصدد، ينظر الفلاسفة إلى مسألة ما إذا كانت الكيانات تمتلك جسداً أو لماذا يستلزم الوجود التجسد باعتبارها قضية فلسفية مهمة. إن «الوجود في جسد» أو «امتلاك جسد» يشمل عمومًا، من الناحية الفلسفية، جوهر الجوهر وعلاقته بالمادة، لكنه يتجاوز هذه المشكلة أيضاً —فالتجسد أو التجسيد أو الجسدية (التجسد، أو التجسيد، أو الجسدية) يعني الوجود في جسد، والتحرك معه، وكما يعتقد بعض الفلاسفة الانحصار فيه. على أي حال، يجد الشخص نفسه مندمجاً مع جسده أو مرتبطاً به. وبسبب المعاني الدنيوية المنسوبة إلى الجسد، فقد نُظر إلى العلاقة بين العقل والجسد من منظور علاقة تضاد، واعتُبرت أداة مهمة في بناء هوية «الآخر». ومع مرور الوقت، تم التشكيك في سلطة الجسد في الحياة الاجتماعية، ونوقشت مزايا وعيوب كون المرء امرأة أو رجلاً في المجتمع، مما أدى إلى خلق هيكل هرمي. يقدم مارسيل منظوراً ميتافيزيقياً/وجودياً يتجاوز جميع المناهج المعرفية المتعلقة بالجسد. إن مفهوم الجسد، كما يُناقش في علم النفس والطب وعلم الاجتماع والعلوم الأخرى، له نظير في المفاهيم المستخدمة في فلسفة مارسيل. ونظراً لعدم كفاية المعاني المنسوبة إلى الجسد من الناحية الوجودية في الحداثة، وضع مارسيل الجسد في صميم فلسفته.

يقترح مارسيل نهجاً ميتافيزيقياً/وجودياً يتجاوز جميع المناهج المعرفية التي تم التعبير عنها فيما يتعلق بالجسد. تتناول علم النفس والطب وعلم الاجتماع والعلوم الأخرى مفهوم الجسد، الذي له نظير في المفاهيم الفلسفية لمارسيل. السلوكيات التي يهيمن عليها «التفكير الأول القائم على التحليل، والذي يستخدمه مارسيل كمفهوم أساسي في الحياة اليومية، تشير إلى أن الجسد يُعامل من منظور خارجي. أما الأنشطة التي كانت تُعتبر خطيئة من قبل، لأن من آمنوا بأن القيمة الممنوحة للجسد في القرون الماضية تقوض الإيمان — مثل استعادة صحة الجسد من خلال «خدمات الرعاية الصحية استجابةً لمختلف التشوهات مثل المرض أو الحوادث أو الشيخوخة — فقد أصبحت تُعتبر الآن مواقف «عديمة الفائدة يرفضها العالم المعاصر. يمكن الآن اعتبار إهمال الجسد في العالم الحديث خطأ جسيماً من جانب الفرد. ترفع المجتمعات الاستهلاكية من شأن الجزء المرئي من الجسد، بينما تفشل في ملاحظة خطر فقدان السلامة الوجودية أو الاهتمام به أو تجاهله. وعلى عكس المنظورات الرأسمالية والاجتماعية، يسعى مارسيل إلى استعادة القيمة الوجودية التي فقدها البشر بصفتهم «أشخاصاً»، من خلال التأكيد على الأهمية التي يوليها للجسد وللشخص ككائنات متجسدة فيه. ولهذا السبب، وضع مارسيل قضية الجسد في صدارة الاهتمام في القرن العشرين.

يُعد الفكر الفلسفي لمارسيل استجابة لحاجة البشرية ورغبتها في التجاوز. هذه الفلسفة هي فلسفة التجربة التي يمر بها «الإنسان أي الذات، أثناء رحلته نحو الكائن المتعالي. يدرك الفرد أولاً أنه كائن يرتدي جسداً، ومن خلال طرح السؤال على (homo viator) «المسافر نفسه «من أنا؟»، يفهم أن وجوده يتجاوز كل أساليب التجسيد. ومن خلال القول «أنا جسدي»، يدرك الفرد أن التعامل مع نفسه من منظور التأمل الأولي يعوق الطريق نحو التجاوز. هذا الكائن، الذي يمتلك روحاً وجسداً، هو كيان متكامل من هذين العنصرين، والعالم الحديث يميل إلى الإضرار بهذه الكمال. عند هذه النقطة، يبدأ الطريق نحو بلوغ الكمال الوجودي من خلال التجسد بالنسبة للبشر الذين سقطوا أو تم تقليصهم بفعل اتجاهات العالم الحديث.

يتضح أن مارسيل يتناول أفكاره حول التجسد في كل من الأبعاد الوجودية والميتافيزيقية/اللاهوتية. ومع ذلك، فقد صرح بأن هدفه هو تناول هذه المسألة من منظور الوجودية الميتافيزيقية. يؤمن مارسيل بأن الحياة الدينية لا تنفصل عن العالم، قائلاً: «كل شيء يعتمد في الحقيقة على الفرق بين ما نملكه وما نحن عليه». وهنا، يتضح أن فكر مارسيل يحمل آثاراً للمسيحية. فالمشاركة عنصر مهم على الطريق نحو بلوغ سر الوجود. ومن الممكن المشاركة في «الوجود» من خلال لقاء ميتافيزيقي ووجودي. ومن الناحية اللاهوتية، يتحقق التواصل مع الله من خلال الحدس، لكن اللقاء الوجودي لا يمكن أن يتحقق إلا من خلال التفاعل بين الذات والآخر. ومن خلال اللقاء الوجودي، تكتسب تجارب الحياة الملموسة للإنسان مزيداً من الأهمية. يمكن للإنسان المتجسد أن يشارك في الإيمان والمعتقد من خلال الاختيار الحر بينما يعيش في الوقت نفسه حياة دينية. ومع ذلك، على الرغم من أن مارسيل يحلل الطابع الوجودي للإيمان، فإنه يضع نظرة ميتافيزيقية/أنطولوجية في أساس هذه التجربة.

الكلمات المفتاحية: الجسد، التجسد، الشخص، المشاركة، السر، فلسفة القرن العشرين

Résumé Structuré:

L'objectif de cette étude est de mettre en lumière la signification philosophique de la conception existentialiste du corps chez Gabriel Marcel, considéré comme un « mystère » plutôt que comme un « problème », et d'examiner ce que cette approche implique au regard de l'expérience existentielle humaine. Une méthode conceptuelle a été adoptée dans le cadre de cette étude ; les œuvres fondamentales de Marcel ont été analysées à travers une lecture phénoménologique et herméneutique, et les dimensions non objectivables, participatives et expérientielles du corps ont été abordées. L'analyse révèle que la conception du corps chez Marcel met l'accent sur la participation de l'être humain à sa propre existence de l'intérieur, contrairement aux approches objectivantes et réductionnistes qui dominent la pensée moderne, et démontre que le corps est une dimension centrale de la relation ontologique que les individus établissent avec le monde. Les résultats montrent que le corps n'est pas simplement une structure physiologique, mais un vecteur existentiel à travers lequel l'individu fait l'expérience de lui-même et des autres. Cependant, comme cette étude est un examen théorique fondé sur les textes de Marcel, elle ne contient pas de données empiriques et ne couvre pas l'ensemble des débats phénoménologiques contemporains sur le problème du corps ; cela constitue les limites fondamentales de cette recherche.

Le problème du corps, qui est l'une des questions les plus importantes de l'histoire de la philosophie, est directement lié au problème corps-esprit, corps-conscience et corps-âme. À cet égard, les philosophes considèrent comme une question philosophique majeure de savoir si les entités possèdent un corps ou pourquoi l'existence nécessite l'incarnation. Être dans un corps ou posséder un corps englobe généralement, en termes philosophiques, l'essence d'une substance et sa relation avec la matière, mais va également au-delà de ce problème. S'incarner, s'incarner ou se corporifier (incarnation, incarnation ou corporéité) revient à exister dans un corps, à se mouvoir avec lui et, comme le croient certains philosophes, à y être confiné. Quoi qu'il en soit, une personne se trouve intégrée à son corps ou liée à celui-ci. En raison des significations mondaines attribuées au corps, le lien entre l'esprit et le corps a été envisagé sous l'angle d'une relation d'opposition et a été considéré comme un outil important dans la construction de l'identité de l'Autre. Au fil du temps, le pouvoir du corps a été remis en question dans la vie sociale, et les avantages et inconvénients d'être une femme ou un homme dans la société ont fait l'objet de débats, créant ainsi une structure hiérarchique. Marcel propose une perspective métaphysique/ontologique qui transcende toutes les approches épistémologiques du corps. Le concept de corps, tel qu'il est abordé en psychologie, en médecine, en sociologie et dans d'autres sciences, trouve son équivalent dans les concepts utilisés dans la philosophie de Marcel. En raison de l'insuffisance ontologique des significations attribuées au corps dans le modernisme, Marcel a placé le corps au centre de sa philosophie.

Marcel propose une approche métaphysique et ontologique qui va au-delà de toutes les approches épistémologiques formulées à propos du corps. La psychologie, la médecine, la sociologie et d'autres sciences abordent le concept du corps, qui trouve son équivalent dans les concepts philosophiques de Marcel. Les comportements dominés par la « première réflexion » fondée sur l'analyse, que Marcel utilise comme concept fondamental dans la vie quotidienne, impliquent que le corps est traité de manière externe. Des activités autrefois considérées comme un péché – car ceux qui croyaient que la valeur accordée au corps au cours des siècles passés sapait la foi –, telles que le rétablissement d'un corps sain grâce aux services de santé en réponse à diverses déformations liées à la maladie, à un accident ou au vieillissement, sont désormais considérées comme des attitudes « inutiles » rejetées par le monde moderne. Négliger le corps dans le monde moderne peut désormais être considéré comme une erreur majeure de la part de l'individu. Les sociétés de consommation exaltent la valeur de la partie visible du corps tout en ne remarquant pas, en ne se souciant pas ou en ignorant le danger de perdre l'intégrité ontologique. Contrairement aux perspectives capitalistes et sociales, Marcel s'efforce de restaurer la valeur ontologique que les humains ont perdue en tant que « personnes » en soulignant l'importance qu'il accorde au corps et aux êtres humains en tant qu'êtres incarnés en lui. C'est pour cette raison que la question du corps a été mise au premier plan par Marcel au XXe siècle.

La pensée philosophique de Marcel est une réponse au besoin et au désir de transcendance de l'humanité. Cette philosophie est celle de l'expérience que l'homo viator, le moi, vit tout au long de son cheminement vers l'Être transcendant. L'individu prend d'abord conscience qu'il est un être revêtu d'un corps et, en se posant la question « Qui suis-je ? », comprend que son existence dépasse toutes les méthodes d'objectivation. En affirmant « Je suis mon corps », il prend conscience que s'aborder par le biais de la réflexion

première fait obstacle au chemin vers la transcendance. Cet être, qui possède une âme et un corps, forme un tout avec ces deux éléments, et le monde moderne tend à porter atteinte à cette intégrité. C'est à ce stade que commence, pour les êtres humains qui ont chuté ou ont été réduits par les tendances du monde moderne, le chemin menant à l'intégrité ontologique par l'incarnation.

On constate que Marcel aborde ses réflexions sur l'incarnation tant dans une dimension ontologique que métaphysique et théologique. Il a toutefois précisé que son objectif était d'aborder cette question sous l'angle de l'ontologie métaphysique. Marcel estime que la vie religieuse est indissociable du monde, affirmant : « Tout dépend en réalité de la différence entre ce que nous avons et ce que nous sommes. » Ici, il apparaît clairement que la pensée de Marcel porte les traces du christianisme. La participation est un élément important sur le chemin menant au mystère de l'Être. Il est possible de participer à l'Être par le biais d'une rencontre métaphysique et ontologique. D'un point de vue théologique, la communication avec Dieu s'opère par l'intuition, mais la rencontre ontologique n'est possible que par l'intersubjectivité. Grâce à la rencontre ontologique, les expériences concrètes de la vie humaine prennent davantage de sens. L'être humain incarné peut participer à la foi et à la croyance par un libre choix tout en menant simultanément une vie religieuse. Cependant, bien que Marcel analyse le caractère existentiel de la foi, il place une vision métaphysique/ontologique à la base de cette expérience.

Mots-clés: Corps, Incarnation, Personne, Participation, Mystère, Philosophie du XXe siècle

Resumen Estructurado:

El objetivo de este estudio es revelar el significado filosófico de la concepción existencialista del cuerpo de Gabriel Marcel como un «misterio» más que como un «problema», y examinar qué implica este enfoque en términos de la experiencia existencial humana. En el estudio se adoptó un método conceptual; se analizaron las obras fundamentales de Marcel mediante una lectura fenomenológica y hermenéutica, y se discutieron las dimensiones no objetivables, participativas y experienciales del cuerpo. El análisis revela que la concepción que Marcel tiene del cuerpo hace hincapié en la participación humana en la propia existencia desde dentro, en contraste con los enfoques objetivadores y reduccionistas predominantes en el pensamiento moderno, y demuestra que el cuerpo es una dimensión central de la relación ontológica que los individuos establecen con el mundo. Los resultados muestran que el cuerpo no es meramente una estructura fisiológica, sino un vehículo existencial a través del cual el individuo se experimenta a sí mismo y a los demás. Sin embargo, dado que el estudio es un examen teórico basado en los textos de Marcel, no contiene datos empíricos y no abarca todos los debates fenomenológicos contemporáneos sobre el problema del cuerpo; esto constituye las limitaciones fundamentales de la investigación.

El problema del cuerpo, que es una de las cuestiones más importantes de la historia de la filosofía, guarda relación directa con el problema mente-cuerpo, conciencia-cuerpo y espíritu-cuerpo. En este sentido, los filósofos consideran que la cuestión de si las entidades poseen un cuerpo o de por qué la existencia requiere la encarnación constituye un tema filosófico significativo. Estar en un cuerpo o tener un cuerpo abarca, en términos filosóficos, la esencia de una sustancia y su relación con la materia, pero también va más allá de este problema. Encarnarse, encarnar o corporizarse (encarnación, encarnamiento o corporeidad) es existir en un cuerpo, moverse con él y, como creen algunos filósofos, estar confinado en él. En cualquier caso, una persona se encuentra integrada o conectada con su cuerpo. Debido a los significados mundanos atribuidos al cuerpo, la conexión entre mente y cuerpo se ha considerado en términos de una relación de oposición y se ha considerado una herramienta importante en la construcción de la identidad del Otro. Con el tiempo, se ha cuestionado el poder del cuerpo en la vida social y se han debatido las ventajas y desventajas de ser mujer u hombre en la sociedad, creando una estructura jerárquica. Marcel ofrece una perspectiva metafísica/ontológica que trasciende todos los enfoques epistemológicos del cuerpo. El concepto de cuerpo, tal y como se aborda en la psicología, la medicina, la sociología y otras ciencias, tiene su equivalente en los conceptos utilizados en la filosofía de Marcel. Debido a la insuficiencia ontológica de los significados atribuidos al cuerpo en el modernismo, Marcel situó el cuerpo en el centro de su filosofía.

Marcel propone un enfoque metafísico-ontológico que va más allá de todos los enfoques epistemológicos expresados en relación con el cuerpo. La psicología, la medicina, la sociología y otras ciencias abordan el concepto de cuerpo, que tiene su equivalente en los conceptos filosóficos de Marcel. Los comportamientos dominados por la «primera reflexión» basada en el análisis —que Marcel utiliza como

concepto fundamental en la vida cotidiana— implican que el cuerpo se trata de forma externa. Las actividades que antes se consideraban pecaminosas —porque quienes creían que el valor otorgado al cuerpo en siglos pasados socavaba la fe—, como recuperar un cuerpo sano mediante servicios sanitarios en respuesta a diversas deformidades, ya sean enfermedades, accidentes o envejecimiento, se consideran ahora actitudes «inútiles» rechazadas por el mundo moderno. Descuidar el cuerpo en el mundo moderno puede considerarse ahora un grave error por parte del individuo. Las sociedades de consumo ensalzan el valor de la parte visible del cuerpo, al tiempo que no se percatan, no se preocupan o ignoran el peligro de perder la integridad ontológica. Contrariamente a las perspectivas capitalistas y sociales, Marcel se esfuerza por restaurar el valor ontológico que los seres humanos han perdido como «personas», haciendo hincapié en la importancia que concede al cuerpo y a los seres humanos como seres encarnados en él. Por esta razón, Marcel situó la cuestión del cuerpo en primer plano en el siglo XX.

El pensamiento filosófico de Marcel es una respuesta a la necesidad y el deseo de trascendencia de la humanidad. Esta filosofía es la filosofía de la experiencia que el homo viator, el yo, vive mientras camina hacia el Ser Trascendente. El individuo se da cuenta primero de que es un ser revestido de un cuerpo y, al plantearse la pregunta «¿Quién soy yo?», comprende que su existencia va más allá de todos los métodos de objetivación. Con la afirmación «Yo soy mi cuerpo», toma conciencia de que abordarse a sí mismo desde la primera reflexión obstaculiza el camino hacia la trascendencia. Este ser, que tiene alma y cuerpo, es una totalidad formada por ambos elementos, y el mundo moderno tiende a dañar esta totalidad. En este punto, comienza el camino para alcanzar la totalidad ontológica a través de la encarnación para aquellos seres humanos que han caído o han sido reducidos por las tendencias del mundo moderno.

Se observa que Marcel aborda sus reflexiones sobre la encarnación tanto en la dimensión ontológica como en la metafísica y teológica. Sin embargo, ha afirmado que su objetivo es abordar esta cuestión desde la perspectiva de la ontología metafísica. Marcel cree que la vida religiosa es inseparable del mundo, y afirma: «Todo depende realmente de la diferencia entre lo que tenemos y lo que somos». Aquí queda claro que el pensamiento de Marcel lleva huellas del cristianismo. La participación es un elemento importante en el camino hacia el misterio del ser. Es posible participar en el Ser a través de un encuentro metafísico y ontológico. Teológicamente hablando, la comunicación con Dios se produce a través de la intuición, pero el encuentro ontológico solo es posible a través de la intersubjetividad. A través del encuentro ontológico, las experiencias concretas de la vida humana cobran mayor significado. El ser humano encarnado puede participar en la fe y la creencia mediante la libre elección, al tiempo que lleva una vida religiosa. Sin embargo, aunque Marcel analiza el carácter existencial de la fe, sitúa una visión metafísica/ontológica en la base de esta experiencia.

Palabras clave: Cuerpo, Encarnación, Persona, Participación, Misterio, Filosofía del siglo XX

结构化摘要:

本研究旨在揭示加布里埃尔·马塞尔（Gabriel Marcel）存在主义身体观的哲学意义——即将身体视为“奥秘”而非“问题”——并探讨这一观点对人类存在体验的意义。研究采用概念分析法；通过现象学和诠释学视角对马塞尔的代表性著作进行了分析，并探讨了身体的不可物化、参与性及体验性维度。分析表明，马塞尔对身体的理解强调人类从内在参与自身的存在，这与现代思想中占主导地位的物化和还原论方法形成鲜明对比，并证明身体是个人与世界建立本体论关系的核心维度。研究表明，身体不仅仅是一种生理结构，更是个体体验自我与他人的存在载体。然而，由于本研究是基于马塞尔文本的理论考察，因此未包含实证数据，也未涵盖当代关于身体问题的所有现象学讨论；这构成了本研究的基本局限。

身体问题作为哲学史上最重要的议题之一，与心身问题、意识与身体的问题以及精神与身体的问题直接相关。就此而言，哲学家们将“实体是否拥有身体”或“为何存在必然需要具身性”等问题视为重大的哲学议题。从哲学角度而言，“身在其中”或“拥有身体”通常既涵盖实体的本质及其与物质的关系，同时也超越了这一问题。化身、具身或具体化（化身、具身或具体性）意味着存在于身体之中，随身体而动，并且正如某些哲学家所认为的那样，被局限于身体之中。无论如何，人都会发现自己与身体融为一体或紧密相连。由于身体被赋予了世俗的意义，身心之间的联系常被视为一种对立关系，并被视为构建“他者”身份的重要工具。随着时间的推移，身体在社会生活中的力量遭到质疑

，社会中作为女性或男性的利弊也引发了讨论，从而形成了一种等级结构。马塞尔提出了一种形而上学/本体论视角，超越了所有关于身体的认识论方法。心理学、医学、社会学及其他科学中所讨论的身体概念，在马塞尔的哲学中都有其对应的概念。鉴于现代主义赋予身体的意义在本体论层面上存在不足，马塞尔将身体置于其哲学的核心位置。

马塞尔提出了一种形而上学/本体论的方法，超越了所有与身体相关的认识论方法。心理学、医学、社会学及其他科学领域所探讨的身体概念，在马塞尔的哲学概念中都有其对应物。那些受基于分析的“第一反思”支配的行为——马塞尔将其作为日常生活中的基本概念——意味着身体被视为外部对象。过去几个世纪里，人们曾认为对身体的重视会动摇信仰，因此将某些行为视为罪恶——例如通过医疗保健服务来恢复因疾病、事故或衰老等各种畸形而受损的健康身体——而如今，这些行为却被视为现代世界所排斥的“无用”态度。在现代社会中，忽视身体如今可被视为个人的一大过失。消费社会虽推崇身体可见部分的价值，却未能察觉、关注或刻意忽视了丧失本体论完整性所带来的危险。与资本主义和社会视角相反，马塞尔通过强调他对身体以及作为具身存在的人类所赋予的重要性，致力于恢复人类作为“人”所丧失的本体论价值。正因如此，身体问题在20世纪被马塞尔推到了前沿。

马塞尔的哲学思想是对人类对超越性需求与渴望的回应。这种哲学是“旅人” (*homo viator*)——即自我——在通往“超越存在”的旅途中所体验的经验哲学。个体首先意识到自己是一个披着躯体的存在，并通过自问“我是谁？”，理解到自己的存在远不止于一切客观化方法所能涵盖的范畴。通过“我即我的身体”这一表述，个体意识到：以第一层面的反思来审视自我，会阻碍通向超越之路。这个兼具灵魂与身体的存在，二者浑然一体；而现代世界往往会破坏这种整体性。此时，对于那些因现代世界的倾向而堕落或被削弱的人类而言，通过“具身化”达成本体论整体性的道路便由此开启。

可以看出，马塞尔从本体论和形而上学/神学两个维度探讨了关于“具身化”的思想。然而，他曾明确表示，其目的是从形而上学本体论的视角切入这一议题。马塞尔认为宗教生活与世界密不可分，他说：“一切实际上都取决于‘我们所拥有’与‘我们所是’之间的差异。”由此可见，马塞尔的思想明显带有基督教的痕迹。参与是通向存在之奥秘之路上的重要要素。人们可以通过形而上学和本体论层面的相遇来参与“存在”。从神学角度而言，与上帝的沟通是通过直觉实现的，但本体论层面的相遇只能通过主体间性来实现。通过本体论层面的相遇，人类具体的生命体验变得更加意义深远。具有肉身的人可以通过自由选择参与信仰与信念，同时过着宗教生活。然而，尽管马塞尔分析了信仰的存在主义特征，但他将形而上学/本体论的视角置于这一体验的基础之上。

关键词： 身体、道成肉身、人、参与、奥秘、20世纪哲学

Структурированное резюме:

Цель данного исследования заключается в раскрытии философского смысла экзистенциалистской концепции Габриэля Марселя, согласно которой тело представляет собой «тайну», а не «проблему», а также в рассмотрении того, что этот подход означает с точки зрения экзистенциального опыта человека. В исследовании был применен концептуальный метод; основные труды Марселя были проанализированы с помощью феноменологического и герменевтического подходов, а также были рассмотрены необобщаемые, партиципативные и опытные аспекты тела. Анализ показывает, что понимание тела у Марселя подчеркивает участие человека в собственном существовании изнутри, в отличие от объективирующих и редукционистских подходов, доминирующих в современной мысли, и демонстрирует, что тело является центральным аспектом онтологических отношений, которые индивидуумы устанавливают с миром. Полученные результаты показывают, что тело — это не просто физиологическая структура, а экзистенциальный носитель, посредством которого индивид переживает себя и других. Однако, поскольку данное исследование представляет собой теоретический анализ, основанный на текстах Марселя, оно не содержит эмпирических данных и не охватывает все современные феноменологические дискуссии по проблеме тела; это составляет основные ограничения исследования.

Проблема тела, являющаяся одной из важнейших тем в истории философии, напрямую связана с проблемой «ум-тело», «сознание-тело» и «дух-тело». В этом контексте философы рассматривают

вопрос о том, обладают ли сущности телом или почему существование предполагает воплощение, как значимую философскую проблему. Нахождение в теле или обладание телом, как правило, в философском смысле охватывает сущность субстанции и её отношения с материей, но также выходит за пределы этой проблемы. Воплощаться, воплощать или телесно воплощаться (воплощение, телесность) — значит существовать в теле, двигаться вместе с ним и, как полагают некоторые философы, быть ограниченным им. В любом случае человек оказывается интегрированным со своим телом или связанным с ним. В силу мирских значений, приписываемых телу, связь между разумом и телом рассматривалась с точки зрения оппозиционных отношений и считалась важным инструментом в конструировании идентичности Другого. Со временем власть тела в социальной жизни стала подвергаться сомнению, и обсуждались преимущества и недостатки того, чтобы быть женщиной или мужчиной в обществе, что привело к формированию иерархической структуры. Марсель предлагает метафизическую/онтологическую перспективу, выходящую за пределы всех эпистемологических подходов к телу. Концепция тела, обсуждаемая в психологии, медицине, социологии и других науках, имеет свой аналог в концепциях, используемых в философии Марселя. Ввиду онтологической неадекватности значений, приписываемых телу в модернизме, Марсель поставил тело в центр своей философии.

Марсель предлагает метафизический/онтологический подход, выходящий за пределы всех эпистемологических подходов, выраженных в отношении тела. Психология, медицина, социология и другие науки рассматривают концепцию тела, которая имеет аналог в философских концепциях Марселя. Поведение, в котором доминирует «первое размышление», основанное на анализе, которое Марсель использует в качестве фундаментального понятия в повседневной жизни, подразумевает, что к телу относятся как к чему-то внешнему. Деятельности, которые ранее считались греховными, поскольку те, кто верил, что значение, придаваемое телу в прошлые века, подрывало веру — например, восстановление здоровья с помощью медицинских услуг в ответ на различные нарушения, такие как болезни, несчастные случаи или старение, — сегодня рассматриваются как «бесполезные» установки, отвергаемые современным миром. Пренебрежение телом в современном мире теперь можно считать серьезной ошибкой со стороны индивидуума. Потребительские общества превозносят ценность видимой части тела, при этом не замечая, не заботясь или игнорируя опасность потери онтологической целостности. Вопреки капиталистическим и социальным точкам зрения, Марсель стремится восстановить онтологическую ценность, утраченную людьми как «личностями», подчеркивая важность, которую он придает телу и людям как существам, воплощенным в нем. По этой причине в XX веке Марсель выдвинул на первый план проблему тела.

Философская мысль Марселя является ответом на потребность и стремление человечества к трансцендентности. Эта философия — философия опыта, который «*homo viator*», то есть «я», переживает на пути к Трансцендентному Существо. Человек сначала осознает, что он — существо, облеченное в тело, и, задавая себе вопрос «Кто я?», понимает, что его существование выходит за рамки всех методов объективации. С утверждением «Я — это моё тело» он осознаёт, что подход к себе через первое размышление препятствует пути к трансцендентности. Это существо, обладающее душой и телом, представляет собой целое, состоящее из обоих элементов, а современный мир склонен нарушать эту целостность. Именно в этот момент для людей, падших или уязвимых из-за тенденций современного мира, начинается путь к достижению онтологической целостности через воплощение.

Видно, что Марсель рассматривает свои мысли о воплощении как в онтологическом, так и в метафизическом/теологическом измерениях. Однако он заявляет, что его цель — подойти к этому вопросу с точки зрения метафизической онтологии. Марсель считает, что религиозная жизнь неотделима от мира, говоря: «Всё действительно зависит от различия между тем, что мы имеем, и тем, кем мы являемся». Здесь ясно, что в мысли Марселя прослеживаются следы христианства. Участие является важным элементом на пути к постижению тайны бытия. Участвовать в Бытии можно посредством метафизической и онтологической встречи. С теологической точки зрения общение с Богом происходит через интуицию, но онтологическая встреча возможна только через интересубъективность. Благодаря онтологической встрече конкретные жизненные переживания человека обретают большее значение. Воплощенный человек может участвовать в вере и убеждениях посредством свободного выбора, одновременно ведя религиозную жизнь. Однако, хотя Марсель анализирует экзистенциальный характер веры, он ставит в основу этого опыта метафизический/онтологический взгляд.

Ключевые слова: Тело, Воплощение, Личность, Участие, Тайна, Философия XX века

संरचित सारांशः

इस अध्ययन का उद्देश्य गैब्रियल मार्सेल की देह की अस्तित्ववादी अवधारणा को एक "समस्या" के बजाय एक "रहस्य" के रूप में प्रकट करने के दार्शनिक अर्थ को उजागर करना और यह जांचना है कि मानव अस्तित्वगत अनुभव के संदर्भ में यह दृष्टिकोण क्या संकेत करता है। अध्ययन में एक वैचारिक विधि अपनाई गई;

मार्सेल की मूल कृतियों का विश्लेषण एक अनुभवजन्य और व्याख्यात्मक पठन के माध्यम से किया गया, और शरीर के गैर-वस्तुनिष्ठ, सहभागी, और अनुभवात्मक आयामों पर चर्चा की गई। विश्लेषण से पता चलता है कि शरीर की मार्सेल की समझ आधुनिक विचारधारा में प्रचलित वस्तुकरण और सरलीकरण के दृष्टिकोणों के विपरीत, भीतर से अपने अस्तित्व में मानवीय सहभागिता पर जोर देती है, और यह दर्शाती है कि शरीर उस अस्तित्वगत संबंध का एक केंद्रीय आयाम है जिसे व्यक्ति दुनिया के साथ स्थापित करते हैं। निष्कर्ष बताते हैं कि शरीर केवल एक शारीरिक संरचना नहीं है, बल्कि एक अस्तित्वगत वाहक है जिसके माध्यम से व्यक्ति स्वयं और दूसरों का अनुभव करता है। हालाँकि, चूँकि यह अध्ययन मार्सेल के ग्रंथों पर आधारित एक सैद्धांतिक परीक्षा है, इसमें अनुभवजन्य डेटा शामिल नहीं है और यह शरीर की समस्या पर सभी समकालीन घटनात्मक चर्चाओं को शामिल नहीं करता है; यह शोध की मौलिक सीमाओं को दर्शाता है।

शरीर समस्या, जो दर्शन के इतिहास में सबसे महत्वपूर्ण मुद्दों में से एक है, सीधे मन-शरीर/चेतना-शरीर/आत्मा-शरीर समस्या से संबंधित है। इस संबंध में, दार्शनिक इस प्रश्न को कि क्या सत्ताएँ शरीर रखती हैं या अस्तित्व के लिए देहधारण क्यों आवश्यक है, एक महत्वपूर्ण दार्शनिक मुद्दा मानते हैं। दार्शनिक दृष्टि से, शरीर में होना या शरीर का होना आम तौर पर किसी पदार्थ के सार और पदार्थ के साथ उसके संबंध को समाहित करता है, लेकिन यह इस समस्या से भी आगे जाता है। अवतार लेना, मूर्त रूप लेना, या देहधारी होना (अवतार, मूर्त रूप, या देहधारीपन) का अर्थ है एक शरीर में रहना, उसके साथ चलना, और, जैसा कि कुछ दार्शनिक मानते हैं, उसमें बंधा रहना। किसी भी मामले में, एक व्यक्ति खुद को अपने शरीर के साथ एकीकृत या उससे जुड़ा हुआ पाता है। शरीर को दिए गए सांसारिक अर्थों के कारण, मन और शरीर के बीच के संबंध को एक विरोधी संबंध के रूप में देखा गया है और इसे 'अन्य' की पहचान बनाने में एक महत्वपूर्ण उपकरण माना गया है। समय के साथ, सामाजिक जीवन में शरीर की शक्ति पर सवाल उठाया गया है, और समाज में एक महिला या पुरुष होने के फायदे और नुकसान पर चर्चा की गई है, जिससे एक पदानुक्रमित संरचना बनी है। मार्सेल एक ऐसे पारलौकिक/अस्तित्ववादी दृष्टिकोण की पेशकश करते हैं जो शरीर के संबंध में व्यक्त किए गए सभी ज्ञानमीमांसीय दृष्टिकोणों से परे है। शरीर की अवधारणा, जैसा कि मनोविज्ञान, चिकित्सा, समाजशास्त्र और अन्य विज्ञानों में चर्चा की जाती है, का मार्सेल के दर्शन में प्रयुक्त अवधारणाओं में एक समकक्ष है। आधुनिकतावाद में शरीर से जुड़े अर्थों की अस्तित्वगत अपर्याप्तता के कारण, मार्सेल ने अपने दर्शन के केंद्र में शरीर को रखा।

मार्सेल एक ऐसे पारलौकिक/अस्तित्वगत दृष्टिकोण का प्रस्ताव करते हैं जो शरीर के संबंध में व्यक्त सभी ज्ञानमीमांसीय दृष्टिकोणों से परे जाता है। मनोविज्ञान, चिकित्सा, समाजशास्त्र और अन्य विज्ञान शरीर की अवधारणा को संबोधित करते हैं, जिसका एक समकक्ष मार्सेल के दार्शनिक अवधारणाओं में है। विश्लेषण पर आधारित "प्रथम प्रतिबिंब" द्वारा नियंत्रित व्यवहार, जिसे मार्सेल दैनिक जीवन में एक मौलिक अवधारणा के रूप में उपयोग करते हैं, यह दर्शाता है कि शरीर के साथ बाहरी रूप से व्यवहार किया जाता है। ऐसी गतिविधियाँ जिन्हें पापी माना जाता था क्योंकि ऐसा माना जाता था कि पिछली शताब्दियों में शरीर को दी गई महत्वाता ने आस्था को कमजोर किया, जैसे कि बीमारी, दुर्घटना या उम्र बढ़ने जैसी विभिन्न विकृतियों के जवाब में स्वास्थ्य सेवाओं के माध्यम से एक स्वस्थ शरीर को फिर से प्राप्त करना, अब आधुनिक दुनिया द्वारा अस्वीकार किए गए "बेकार" दृष्टिकोण माने जाते हैं। आधुनिक दुनिया में शरीर की उपेक्षा को अब व्यक्ति की ओर से एक बड़ी गलती माना जा सकता है। उपभोक्ता समाज शरीर के दृश्यमान हिस्से के मूल्य को बढ़ावा देते हैं, जबकि अस्तित्वगत अखंडता खोने के खतरे पर ध्यान देने, उसकी परवाह करने या उसे नज़रअंदाज़ करने में विफल रहते हैं।

पूँजीवादी और सामाजिक दृष्टिकोणों के विपरीत, मार्सेल शरीर और उसमें निहित मानवीय अस्तित्व को महत्व देकर उस अस्तित्वगत मूल्य को बहाल करने का प्रयास करते हैं, जिसे मनुष्यों ने "व्यक्तियों" के रूप में खो दिया है। इस कारण से, 20वीं सदी में मार्सेल द्वारा शरीर के मुद्दे को सबसे आगे लाया गया।

मार्सेल का दार्शनिक चिंतन मानवता की पराभौतिकता की आवश्यकता और इच्छा की एक प्रतिक्रिया है। यह दर्शन अनुभव का दर्शन है जो होमो वायाटर, यानी आत्मा, परम सत्ता की ओर यात्रा करते समय अनुभव करती है। व्यक्ति पहले यह महसूस करता है कि वह एक देह में लिपटा हुआ अस्तित्व है और, स्वयं से "मैं कौन हूँ?" प्रश्न पूछकर, यह समझता है कि उसका अस्तित्व वस्तुकरण के सभी तरीकों से परे है। "मैं अपना शरीर हूँ" इस कथन के साथ, वे इस बात से अवगत

hote हैं कि प्रथम प्रतिबिंब के साथ स्वयं के पास जाना परमात्मा की ओर जाने के मार्ग में बाधा डालता है। यह सत्ता, जिसमें आत्मा और शरीर है, दोनों तत्वों के साथ संपूर्ण है, और आधुनिक दुनिया इस संपूर्णता को नुकसान पहुँचाने की प्रवृत्ति रखती है। इस बिंदु पर, आधुनिक दुनिया की प्रवृत्तियों के कारण पतित या संकीर्ण हो चुके मनुष्यों के लिए देहधारण के माध्यम से अस्तित्वगत संपूर्णता तक पहुँचने का मार्ग शुरू होता है।

यह देखा जाता है कि मार्सेल देहधारण पर अपने विचारों को अस्तित्वगत और पारलौकिक/धार्मिक दोनों आयामों में संबोधित करते हैं। हालाँकि, उन्होंने कहा है कि उनका उद्देश्य इस मुद्दे को पारलौकिक अस्तित्ववाद के दृष्टिकोण से संबोधित करना है। मार्सेल का मानना है कि धार्मिक जीवन दुनिया से अविभाज्य है, वे कहते हैं, "वास्तव में सब कुछ इस बात पर निर्भर करता है कि हमारे पास क्या है और हम क्या हैं, इस अंतर पर।" यहाँ, यह स्पष्ट है कि मार्सेल के विचार में ईसाई धर्म के निशान हैं। अस्तित्व के रहस्य तक पहुँचने के मार्ग पर सहभागिता एक महत्वपूर्ण तत्व है। एक आध्यात्मिक और अस्तित्ववादी मुठभेड़ के माध्यम से अस्तित्व में भाग लेना संभव है। धर्मशास्त्रीय दृष्टिकोण से, ईश्वर के साथ संचार अंतर्ज्ञान के माध्यम से होता है, लेकिन अस्तित्ववादी मुठभेड़ केवल अंतर-विषयता के माध्यम से ही संभव है। अस्तित्ववादी मुठभेड़ के माध्यम से, मानव के ठोस जीवन के अनुभव अधिक महत्वपूर्ण हो जाते हैं।

मूर्त मानव स्वतंत्र पसंद के माध्यम से विश्वास और आस्था में भाग ले सकता है, और साथ ही एक धार्मिक जीवन भी जी सकता है। हालाँकि, मार्सेल आस्था के अस्तित्वगत चरित्र का विश्लेषण करते हैं, लेकिन वह इस अनुभव की नींव में एक पारलौकिक/अस्तित्वमीमांसीय दृष्टिकोण रखते हैं।

मुख्य शब्द: शरीर, अवतार, व्यक्ति, सहभागिता, रहस्य, 20वीं सदी का दर्शन

Yapılandırılmış Özet:

Bu çalışmanın amacı, Gabriel Marcel'in varoluşçu yaklaşımında bedeni bir "problem"den ziyade bir "sır" olarak ele almasının felsefi anlamını ortaya çıkarmak ve bu yaklaşımın insan varoluşsal deneyimi açısından ne ifade ettiğini incelemektir. Çalışmada kavramsal bir yöntem benimsenmiştir; Marcel'in temel eserleri fenomenolojik ve hermeneutik bir okuma yoluyla analiz edilmiş ve bedenin nesneleştirilemez, katılımcı ve deneyimsel boyutu tartışılmıştır. Analiz, Marcel'in beden anlayışının, modern düşüncede baskın olan nesneleştirici ve indirgemeci yaklaşımların aksine, insanın kendi varoluşuna içeriden katılımını vurguladığını ve bedenin, bireylerin dünyayla kurduğu ontolojik ilişkinin merkezi bir boyutu olduğunu göstermektedir. Bulgular, bedenin sadece fizyolojik bir yapı değil, bireyin kendisini ve başkalarını deneyimlediği varoluşsal bir araç olduğunu göstermektedir. Bununla birlikte, çalışma Marcel'in metinlerine dayalı teorik bir inceleme olduğundan, ampirik veriler içermemekte ve beden sorununa ilişkin tüm çağdaş fenomenolojik tartışmaları kapsamamaktadır. Bu durum araştırmanın temel sınırlamalarını oluşturmaktadır.

Beden problemi, felsefe tarihinin en önemli problemlerinden biridir ve doğrudan zihin-beden/bilinç-beden/ruh-beden problemiyle ilişkilidir. Bu bağlamda, filozoflar varlıkların bir bedene sahip olup olmadığı veya varoluşun neden bedenlenmesi gerektiği sorusunu felsefi bir mesele olarak ele alırlar. Bir bedende olmak veya bir bedene sahip olmak, felsefi terimlerle, bir maddenin özünü ve maddeyle olan ilişkisini genel olarak kapsar, hatta bu problemin ötesine geçer. Enkarnasyon, bedenleşme veya cisimleşme; bir bedende var olmak, onunla hareket etmek ve bazı filozofların da inandığı gibi, ona hapsolmaktır. Her durumda, bir kişi kendini bedeniyle bütünleşmiş veya ona bağlı bulur. Bedene atfedilen dünyevi anlamlar nedeniyle, zihin ve beden arasındaki bağlantı, karşıt bir ilişki açısından ele alınmış ve Öteki'nin kimliğini inşa etmede önemli bir araç olarak görülmüştür. Zamanla, bedenin toplumsal hayattaki gücü sorgulanmış ve toplumda kadın veya erkek olmanın avantajları ve dezavantajları tartışılarak hiyerarşik bir yapı oluşturulmuştur. Marcel, bedene ilişkin tüm epistemolojik yaklaşımları aşan metafiziksel/ontolojik bir bakış açısı sunar. Psikoloji, tıp, sosyoloji ve diğer bilimlerde tartışılan beden kavramı, Marcel'in felsefesinde kullanılan kavramlarda bir karşılık bulmaktadır. Günümüzde bedene atfedilen anlamların ontolojik yetersizliği nedeniyle, Marcel bedeni felsefesinin merkezine yerleştirmiştir.

Marcel, bedenle ilgili olarak ifade edilen tüm epistemolojik yaklaşımların ötesine geçen metafiziksel/ontolojik bir yaklaşım önerir. Psikoloji, tıp, sosyoloji veya diğer bilimlerden ele alınan beden kavramı, Marcel'in felsefesinde kullanılan kavramlarda bir karşılık bulmaktadır. Marcel'in günlük yaşamda temel bir kavram olarak kullandığı analize dayalı "1. refleksiyonun"un hakim olduğu davranışlar, bedenin dışsal olarak ele alınmasına sebep olur. Geçmiş yüzyıllarda bedene verilen değerin inancı zayıflatığına inanılanlar tarafından günah sayılan faaliyetler, örneğin hastalık, kaza veya yaşlanma gibi çeşitli deformitelere

yanıt olarak sağlık hizmetleri aracılığıyla sağlıklı bir bedene kavuşma, modern dünya tarafından reddedilen "yararsız" tutumlar olarak görülmektedir. Modern dünyada ise bedeni ihmal etmek, birey açısından büyük bir hata olarak kabul edilebilir. Tüketim toplumları, bedenin görünür kısmının değerini yüceltirken, ontolojik bütünlüğün kaybolması tehlikesini fark etmemekte, önemsememekte veya görmezden gelmektedir. İşlevselci ve sosyal perspektiflerin aksine, Marcel, bedene ve bedende somutlaşmış varlıklar olarak insanlara verdiği önemi vurgulayarak, insanların "kişi" olarak kaybettiği ontolojik değeri geri kazanmaya çalışır. Bu nedenle, beden sorunu 20. yüzyılda Marcel tarafından ön plana çıkarılmıştır.

Marcel'in felsefi düşüncesi, insanlığın aşkınlık ihtiyacına ve arzusuna bir yanıt niteliğindedir. Bu felsefe, homo viator'un, yani benliğin, aşkın varlığa doğru yolculuğu sırasında deneyimlediği deneyim felsefesidir. Birey önce bir bedene bürünmüş bir varlık olduğunu fark eder ve kendine "Ben kimim?" sorusunu sorarak varlığının tüm nesneleştirme yöntemlerinden daha fazlası olduğunu anlar. "Ben bedenimim" ifadesiyle, kendine ilk yansımayla yaklaşmanın aşkınlığa giden yolu engellediğinin farkına varır. Ruhu ve bedeni olan bu varlık, her iki unsurla da bütündür ve modern dünya bu bütünlüğü zedelemeye meyillidir. İşte bu noktada, bedenleşme yoluyla ontolojik bütünlüğe ulaşma yolu başlar.

Anahtar kelimeler: Beden, Bedene Bürünme, Kişi, Katılım, Sır, 20. yy. Felsefesi

www.turkishstudies.net/religion

Turkish Studies - Comparative Religious Studies

eISSN: 2667-5544

Metaphysical/Ontological Dimensions of Incarnation in the Philosophy of Gabriel Marcel

Introduction

Humans are distinguished from other living beings by their capacity for thought. From the moment they begin to perceive their surroundings, they start to question their own meaning, their place in the universe, and the purpose of their existence. This questioning of oneself and the universe signifies the awareness of being a thinking being. Therefore, as thinking beings, when humans begin to examine the conditions in which they find themselves, the issue of spirit/mind-body comes to the fore. As beings clothed in flesh, humans cannot sustain their existence 'without a body,' and the environment in which they live is also related to their body in some way. This is because the body is a manifestation of a person's existence.

Just as humans exist in a body, they simultaneously live their lives within a social body and even a world body. Throughout history, the body has been the cause and manifestation of good or evil, or the source of desires -needs, the sinner-the innocent, the one who experiences pleasure-pain or the cause of pleasure-pain, the cause of peace-war, a working machine or sometimes a weapon itself, and a being believed to be able to live both in the world and beyond the concrete realm. In modern information societies, the body faces the danger of losing its ontological value and must struggle against a sense of worthlessness. Considering all this, the body is at the centre of a life paradox.

The problem of the body is one of the most significant issues in the history of philosophy and is directly related to the mind-body/consciousness-body/spirit-body problems. In this regard, philosophers have addressed the philosophical question of whether entities possess a body or why an entity must be embodied. Being in a body or having a body generally encompasses, in a philosophical sense, not only the nature of an object and its relationship with matter, but also goes beyond this problem. To be embodied/incarnated/materialised/animated/concretised (incarnation-embodiment-corporeality) means to speak of a subject that somehow exists in a body, moves with it, and even, as some philosophers argue, believes itself to be imprisoned in the body. In all circumstances, humans find themselves integrated with or connected to their bodies. Due to the worldly meanings attributed to the body, the connection between mind and body has been approached as a relationship of opposition. It has been seen as an important tool in the fictional construction of otherness. Over time, the power of the body in social life has been questioned, and the advantages and disadvantages of being a woman or a man in society have been discussed, with attempts made to establish a hierarchical plane. Gabriel Marcel (1889-1973), a French philosopher, playwright, and critic, also placed the body at the centre of existential philosophy due to the ontological inadequacy of the meanings attributed to the body with modernism.

Within the framework of these ideas, the need to examine the conceptual and historical relationship between 'incarnate' and 'being human/subject' has emerged. Questions such as 'Is

embodiment a necessary condition for being a subject?' or 'From what perspective do theories of embodiment in the history of philosophy approach the body?' have come to the fore.

Purpose and Significance of the Research

The aim of this research is to examine the meaning of the body in Gabriel Marcel's existentialist thought within the context of the concept of "mystery" and to reveal the ontological position of the body in human existence. The study analyzes how Marcel's understanding of the body differs from approaches that objectify the body and reduce it solely to a physical reality. Accordingly, it attempts to explain how the body is grounded not as an object possessed by the individual, but as a reality in which one participates in and experiences one's existence. Furthermore, the research aims to reveal the connections between the body-mystery relationship and Marcel's understandings of humanity, freedom, participation, and transcendence. Today, the body is often considered in its biological, technological, or functional dimensions; the ontological and existential meaning of human bodily existence remains in the background. Especially in the contemporary world where discussions about artificial intelligence are intensifying, the view of the body as an object, a tool, or a mechanism that can be developed is becoming widespread. This research, by examining Gabriel Marcel's approach that treats the body not as a "problem" but as a "mystery," draws attention to the dimension of the human body that cannot be objectified or reduced.

Contribution of the Research

This study offers an original contribution to the literature on Gabriel Marcel by examining the concept of "mystery," central to Marcel's existential philosophy, through the lens of the body. While a significant portion of studies on Marcel focuses on themes of hope, attachment, loyalty, love, interpersonal relationships, and existence, there is a limited number of studies systematically addressing the body within the context of the concept of "mystery." This research contributes to filling this gap by demonstrating that the body should be understood not merely as a biological or physical object, but as an inherent and irreducible reality of human existence. The study also allows for a reassessment of Marcel's understanding of the body in light of contemporary discussions on body philosophy, phenomenology, and the technological transformation of humanity. In this respect, the research offers an alternative philosophical perspective to contemporary approaches to the instrumentalization and objectification of the body. Especially in today's world, where discussions on artificial intelligence, digitalization, and transhumanism are intensifying, it draws attention to the existential and ontological meaning of the body, emphasizing the irreducible dimension of the human bodily experience. Furthermore, given the limited resources in Turkish literature on Gabriel Marcel's philosophy of the body, this study provides a theoretical foundation for a more comprehensive understanding of Marcel's thought and for future existential body research.

Research Questions and Limitations

This research has some limitations. First, the study is limited to examining Gabriel Marcel's understanding of the body within the framework of the concept of "mystery." Marcel's other fundamental concepts, such as hope, loyalty, love, participation, and interpersonal relationships, are evaluated only insofar as they relate to the subject of the body. Since the research is theoretical and conceptual in nature, it does not involve any empirical data collection process.

Therefore, the results obtained are based on a philosophical interpretation of Marcel's texts. Furthermore, the sources used in the study are limited to the primary and secondary literature available. Different interpretive traditions or alternative hermeneutical approaches may lead to different conclusions regarding Marcel's understanding of the body.

Method

This research is designed as a qualitative philosophical study examining Gabriel Marcel's understanding of the body through the lens of the concept of "mystery." The study employs document analysis and conceptual analysis methods. The primary data sources consist of Gabriel Marcel's original works and secondary literature related to the concepts of body, existence, concrete thought, and mystery. The research process first examines Marcel's fundamental texts on the body, then analyzes how the body is grounded not as an object or problem, but as a mystery inherent in one's existence. The data obtained are evaluated using a hermeneutical approach, and the body-mystery relationship in Marcel's thought system is interpreted from a holistic perspective. Thus, the study attempts to reveal the ontological position of the body at the center of the relationship that humans establish with the world, with themselves, and with the transcendent.

The Philosophical, Psychological, and Sociological Dimensions of the Body

Addressing the body in its philosophical, psychological, and sociological dimensions throughout history means examining the human being at the centre of material civilisation – the ‘flesh-and-blood human being/concrete human being/living human being’ – from every angle. The body has been seen as the centre of various thought patterns, metaphors, and religious rituals within its own historicity. The body is located at the intersection of sociality and individuality.

The body is a historical and social construct (Akçay, 2004, p. 232). Addressing the body is first and foremost a depiction of the fundamental world of emotions and physical conditions. The many values possessed by embodied human beings can be understood from their habits. Human beings, striving to adapt to changing conditions over time, emerge as the model of human beings who are productive and valuable, as desired by the modern world. Since the demands of the physical world are precise, what is expected of the physical body is easier to understand. However, from the perspective of consciousness and religion, the issue of the body becomes more complex (Corbin, Courtine, & Vigarello, 2021, pp. 9-10). For example, in Hebrew sacred texts, the body represents God because God incarnates and takes on flesh and bone, and the worthless body suffers in this world (Scary, 2024, p. 432). Therefore, different approaches to the ‘mind-body’ problem can be seen throughout the history of philosophy. Materialism and idealism can be viewed as distinct reflections of the monistic perspective on the ‘mind-body’ issue. Materialism reduces the mind to matter because it accepts that the only reality is matter.

Idealism sees every type of body as a content of consciousness. Dualism accepts that the mind and body are two separate substances, whereas interactionism views the mind and body as two separate substantial entities linked by a deterministic bond. In comparison, parallelism considers the two substances to merely accompany each other (Hançerlioğlu, 2013, p. 109). Perhaps the most significant consequence of the West's process of domination on humanity's collective mindset is the conception of existence as two separate opposites. Descartes' statement ‘*Cogito ergo sum*’ divides the concrete existence of human beings into two parts. This division suggests a type of subordination-superordination relationship. With this division, the body is degraded in the light of animal instincts, while the mind is sanctified as the realm of civilisation. According to Descartes, for the mind to become active, the body must be passivised (Akçay, 2004, p. 232).

Many philosophers and theologians argue that pure mental existence arises from an ethereal or ‘pneumatic/air-spirit inflated’ state, and that physical existence, which was initially superior, came to possess a body as a result of a kind of fall. This fall is explained using various religious or mythological terms and is also expressed in ideas following the Platonic tradition. (Smith, 2017, p. 2). Furthermore, throughout history, philosophers have been unable to agree on a common idea regarding the existence of any entity. A living being needs a body to exist, but the question of whether existence is entirely dependent on the body or whether corporeality can be associated with contingency remains unclear.

Physicality is the perception of the world through a body. Therefore, the state of embodiment first requires a body to inhabit. This body is open to perception both by itself and by other bodies. This is because a person is open to experiences while living in the world through the body. The will of the individual body is always interrelated with the will of the social body. Both the individual body and the social body require order and morality. Religions have reflected this situation most clearly.

The moral systems defined by religion typically emphasize the soul's dominion over the body. The individual body is also obliged to apply the religious moral understanding taught to the social body. From a religious perspective, a healthy body is also morally desirable. In Christianity, in particular, a significant connection has been established between good health and being a good Christian. In Islam, this link is viewed as a means of maintaining trust and faith. The body is a trust given by Allah to His servants. Through death, Allah takes back the body He entrusted to His servant (Akçay, 2004, p. 233).

The meaning attributed to the body and embodiment outside of religious contexts has evolved throughout history. With the establishment of psychology as a science, the interaction between mind and body began to be studied and supported by experiments. Functionalism explains the body as a biological organism within the context of social theory. Psychoanalysis, on the other hand, treats the body as an energy field determined by desire. For example, for Freud, civilisation constantly imposes restrictions on bodily pleasures. In other words, the fundamental problem here is the conflict between desire and reason. Within the sociological tradition, people are perceived as belonging to society with their minds and to nature with their bodies. In Marxism, one example of a meta-narrative is the concept of the body being addressed as a combination of needs and nature. In Weber, the body is a social actor, a rational agent with the will to choose at a disembodied and rational level (Akçay, 2004, p. 233).

Before the consumer society, the body was mainly considered in the context of needs, whereas in technological societies, desires and pleasures have come to the fore. Needs are considered positive and legitimate because they are limited, whereas pleasures are considered harmful. This is because pleasures are personal, uncertain, and may be insatiable. The history of civilisation also reflects attempts to bring human pleasures under social control. It was not until the late 20th century that the body was considered an important subject for analysing social structure. Some believe that the source of this situation lies in the spread of feminism and post-structuralism (Akçay, 2004, pp. 231-233). One of the key reasons for the shift in the meaning attributed to the body in the historical context is the increasing prominence of appearance and utility in the modern world. Elias can be considered one of the pioneers who systematically addressed the historical origins of the body. With the rapid advancement of civilisation, Elias's writings on the body in the 1930s made the body one of the leading topics in the social sciences within approximately fifty years. Through the fundamental influence initiated by Foucault, Elias historicised the body. Within this framework, Bourdieu viewed the body as 'physical and capital'; Deleuze and Guattari as 'a machine of desire'; Baudrillard as 'a consumer object and private property'; Beck, the body as a 'fortress to be defended and sheltered within the global system'; Irigaray, the 'uniqueness of the female body'; Schelling, the body as 'a project for the construction of individual identity'; and Featherstone, 'the historical transformations in our relationship with the body and the consumer society'. The body is now seen not merely as one of the things in the world, but as the fundamental condition for the world's possibility. In this context, daily life is the (re)production of bodies, and the production of the body comes before becoming a 'person'. In this sense, the process of civilisation is a form of disciplining and rationalising the body. However, to understand the disciplined, rationalized body, one must first understand the disciplined mind (Akçay, 2004, p. 234).

Marcel proposes a metaphysical/ontological approach that transcends all epistemological approaches related to the body. The concept of the body addressed by psychology, medicine, sociology, or other sciences has a counterpart in the concepts used in Marcel's philosophy. Behaviours dominated by the 'first reflection' based on analysis, which Marcel uses as a fundamental concept in everyday life, imply that the body is treated as an external entity. Activities such as regaining a healthy body through healthcare services in response to various deformities, including illness, accident, or aging, and all activities considered sinful because those who believed that the value given to the body increased in past centuries are seen as 'useless' attitudes, are rejected by the modern world. Neglecting the body in the modern world can now be considered a major mistake on the part of the individual. Consumer societies exalt the value of the visible part of the body while neglecting or ignoring the danger of losing ontological integrity. Contrary to capitalist and social perspectives, Marcel strives to restore the ontological value that humans have lost as 'persons' by emphasizing the importance he attaches to the body and to humans as embodied beings. For this reason, the issue of the body was brought to the fore by Marcel in the 20th century.

Gabriel Marcel's Philosophy and Fundamental Concepts

According to Marcel, philosophy is a teaching based on thinking that encompasses everything that exists (Uygur, 1984, p. 63), and the fundamental task of philosophy is to describe concrete situations (Magill, 1971, p. 104). Marcel's philosophy is grounded in reflection. However, this is based on concreteness rather than the elevation of thought to a higher dimension (Blackham, 2005, p. 71), and it is curiosity in the face of mystery, rather than doubt, that drives philosophy. The most important reason for Marcel's orientation towards philosophy is that the source of philosophy is an ontological quest for completeness that reduces the metaphysical unease or anxiety felt by humans while living, arising from an internal demand for transcendence (Marcel, 1950, p. 2).

Accepted as an existentialist philosopher, Marcel, like other existentialist philosophers, argued that existence cannot be categorised, presenting a philosophy outside all '-ism' patterns. He wrote his works in a daily form, far from systematicity, and supported his thoughts with metaphors. Marcel never separated his philosophical stance, rooted in concrete life experiences, from theatre, drama, and music. Since humans are intersubjective, dialogue is the most important means of communication, and theatre is one of the fields that best depict intersubjective dialogue. In his theatrical works, he used metaphors such as the 'travelling man,' 'light,' and 'path.'

According to Marcel, music and theatre are important means of expression in which the individual participates with their body. Music, theatre, and philosophy are the three important levels of communication. The first is music. The second is theatre, which enables communication first with oneself and then with others. The last is philosophy (Elmas, 2016, p. 338). Furthermore, music, literature, and drama provide a deeper opportunity than philosophy to comprehend reality fundamentally (Koç, 2004, p. 28).

The inadequacies Marcel identified in the explanations of Cartesianism, idealism, and empiricism influenced his ideas on embodiment. According to him, Descartes' philosophy governs itself rather than objects, and idealism falls short in explaining issues related to the mind-body, self-other, and body-environment relationships (Blackham, 2005, p. 73). According to Marcel, Descartes interprets the general character of existence as distant from concrete wholeness and discovers himself as a thinking being rather than an existential subject. Descartes fails to see the world communally and accepts the self as a mind looking down on the world (Marcel, 1950, p. 325). Furthermore, the Cartesian approach overlooks the problem and mystery areas of 'conceptual' and 'non-conceptual' fields of knowledge. According to Marcel, conceptual or abstract knowledge in human life is insufficient to explain the subject, which is 'being-in-the-world adequately.' (Koç, 2004, p. 21). Moreover, the ontological problem is based solely on the condition of grasping the self as a living being within its own unity, transcending all distinctions between mind and body, self and

environment (Marcel, 1949, p. 170). Here, Marcel's influence from Husserl is evident, and the reflections of phenomenology are noteworthy. Phenomenology, a descriptive and concretizing way of doing philosophy, offers a critical perspective that goes beyond merely identifying judgments and beliefs, transforming intuitions into analyzed and simplified experiences (Başaran, 2023, p. 31).

As existence becomes fragmented, if the soul and body are evaluated separately, they become estranged from themselves. Contrary to dualistic approaches, the human soul and body are inseparable and possess an indivisible unity, rendering Descartes' approach inadequate. Although Descartes introduced an epistemological perspective on the subject in the 17th century, he could not transcend worldly boundaries because he made thinking a prerequisite for the existence of the mind. Consequently, Descartes could not go beyond the first reflection, which Marcel stated expressed his problem world.

For this reason, Marcel attaches great importance to the body in concrete life as a means of understanding reality. A living human being has concrete experiences. Realising that one lives in this world and acting with the awareness that one is a whole, encompassing both body and soul, is one of the most important points that humans must reach. Human beings are travellers on a path of life. Light illuminates the path. Marcel's ontology, as supported by his dramatic works, also encompasses some fundamental concepts, including the first and second reflections, the distinction between problem and mystery, and the interplay between having and being.

Fundamental Concepts

According to Marcel, humans are beings whose future is not predetermined, who can direct their behaviour with their will, and who choose to exist rather than merely live, striving to realise themselves. Human beings create themselves by continuing to exist, opening themselves up to the outside world, and transcending their own limitations (Koç, 2015a, p. 259). Marcel, who is considered a neo-Socratic because of the importance he attaches to dialogue, categorises his research topics as either 'problems' or 'mysteries'.

Problem and Mystery

Conceptually, a 'problem' is defined with epistemological neutrality as thinking about an object that stands before a person (Elmas, 2016, p. 343). The epistemological way of thinking only enters the field of science. Therefore, since the problem lies outside the person who presents it, it requires a 'non-personal' technique (Koç, 2015b, p. 621). This field, which focuses on analysis and reduction, is insufficient when it comes to humans. This is because not every issue can be treated as a problem; there are also 'meta-problematic' situations. This field is the field of 'mystery'.

The 'mystery' is a metaphysical realm that transcends all external techniques and is incorporated into itself. Therefore, the mystery surrounds and envelops the self (Koç, 2015b, p. 259). For Marcel, the path to Being is seen as a mystery, which is the meta-problematic realm (Elmas, 2016, p. 343). In the mystery, the subject and object intertwine to form a whole. According to Marcel, the mystery does not mean the unknown. Since the fundamental structure of the mystery is one of synthesis and integration that brings the parts together, completing what is missing, it must be unpredictable according to the criteria of scientific knowledge. The mystery is a question of something given that cannot be accepted as separate from me (Marcel, 1952, p. 67). In line with these views, Marcel's concepts of first and second reflection, which point to the areas of problem and mystery, emerge. The problem area points to 'first reflection,' the mystery area points to 'second reflection,' and both reveal the nature of concrete experiences.

1st and 2nd Reflection

The approach of science has objectified human beings, subjected them to experiments, and treated them as if they were ordinary objects; in short, it has devalued them. Humans, devalued by

the analytical perspective, must return to their holistic structure. Marcel addresses this problem and proposes a solution through the concepts of first and second reflection.

According to Marcel, the first reflection 'tends to dissolve the unity of the experience presented before it.' In contrast, the second reflection 'regains this unity' and is 'the special, elevated instrument of philosophical inquiry' (Marcel, 1950, p. 83). Marcel highlights the difference between the two reflections by contemplating the 'I' that concretely examines 'who it is' and what it means 'to ask itself this question' (Marcel, 1950, p. 84). The second reflection is paradoxical in a mysterious way because it is a process of finding oneself. At the same time, 'The self I turn inward is precisely to that extent ceasing to belong to itself' (Marcel, 1998, p. 182). Therefore, according to Marcel, the first reflection is metaphysically inadequate because it tends to be reduced to the plane of the problem of existence. The problematic plane also encompasses the approach of the sciences. The second reflection, by returning from the universal to the particular, reverses the epistemic and empirical aspects of the first reflection. As the second reflection tends to complete what is lacking and to perceive the whole, it is a platform that shows the person transcending themselves on the path to ontological wholeness.

Having and Being

The problem and mystery are also related to the concepts of having and being in the first and second reflections. Having concerns about objects that are tangibly related to the world and the body, that is, to the self. Therefore, various elements such as work, money, property, and talent come to mind in the area of ownership (Uygur, 1984, p. 69). Since everything that is owned is related to the world in which one lives, it refers to the problem and the 1st area of reflection. The area of being refers to the meta-problematic areas of mystery and the 2nd area of reflection.

According to Marcel, in the modern world dominated by technology, humans are seen as machines whose efficiency can be objectively evaluated (Marcel, 1952, p. 71). Evaluating humans as machines that can be used to the extent that they are practical means reducing them to the world of objects and enslaving them to the spirit of abstraction. Particularly today, with the rapid advancement of science and technology, humans tend to prefer possessing rather than existing, often due to the denial or rejection of actual reality. As a result of this tendency in technological societies, an 'ontological loss of value' occurs (Koç, 2004, pp. 111-113). It is the body that makes all these experiences possible. My body is that which possesses, is reduced to its possessions, is valued only to the extent that it is useful, yet actually possesses a transcendence beyond usefulness. When it comes to the relationship between me and my body, all categories on the earthly plane lose their meaning. Therefore, the relationship between 'me' and 'my body' can only be understood as a 'mystery'.

According to Marcel, if one does not first accept that they are essentially a bodily being, the concept of ownership holds no meaning. To exist is to realise that one is bodily. The 'body' is not something that is owned. I am not merely a body, but 'I am myself with my body.' Because to exist is only to exist with the body (Uygur, 1984, p. 69). From the moment humans realise this, they understand that the body is not something that can be possessed, but that they experience subjective experiences in the concrete world as embodied beings. Therefore, Marcel places 'humans as embodied beings' at the centre of his philosophy. Believing that the meaning assigned to humans in the historical process has not been sufficiently explored, Marcel attaches special importance to the idea of 'embodiment/incarnation' by approaching it ontologically. In fact, philosophers have partially addressed the idea of the body on the historical stage. This is because all our actions are possible with a body. Marcel's approach to the body is not epistemological, but ontological and metaphysical.

Person as an Incarnated Being

The term 'incarnation' in the Christian tradition means 'taking on flesh and bone.' Marcel placed the concept of 'body' at the foundation of his metaphysics, based on the variability and inadequacy of the meanings attributed to the concept of spirit-body throughout history. The instrumentalisation of the body by the 'thinking subject' alongside Cartesian dualism, particularly in the 17th century when modern subject thought emerged, was an important factor that prompted Marcel to take action.

There are three fundamental reasons why Marcel addresses the question of the body. Firstly, the body is the visible expression of the human mystery. Approaches that attempt to explain the connection between body and soul through the problem and the first sphere of reflection either reject the soul, as in materialism, or propose a kind of dualistic-deterministic interactionism. Both approaches devalue the human being because they view it as an organic machine (Marcel, 1973, p. 25). The second reason is that human beings, as embodied beings, are inextricably linked to concrete situations in the world. This is because the human condition is one of being embodied, of being in a world with others. Marcel states that sensation, perception, and cognitive processes bear witness to the undeniable participation of everything that exists and the world of others (them) (Marcel, 1973, p. 222). This leads to the conclusion that human beings are relational at their core, just like being itself. According to Marcel, being encompasses all that exists and therefore relationality is inherent in its nature (Godfrey, 1993, pp. 103-107). Human existence cannot be adequately assessed without considering relationships with others. The ultimate reason for Marcel's focus on the body is that, as an embodied and concretized being, it is value-laden because it is related to others (Michaud, 1995, p. 15).

The question of how an individual perceives their own body and its relationship with other bodies stems from the body's existence within a situation. The most important consequence of human embodiment is the formation of the body's relationship with the world. Being in a situation means being in a relationship with other conscious beings like oneself. Being in a situation also means that the body is in motion. "I am here.", "I am my body." The "I" in these statements is not an abstract self detached from the world, but rather the "I" situated within the world/situation (Marcel, 1950, p. 134). Existence is "the interpretation of embodied existence as being here through its actions, that is, through its experiences" (Marcel, 1964, p. 20). Therefore, in order to understand what Marcel means by existence and being, it is necessary to examine the idea of "embodiment".

For Marcel, physical embodiment is essential for every human being. The metaphysical evaluation of embodiment also means discovering the ontological depth of existence. Although the first reflection abstracts the individual's self from the world and tends to objectify the body, as long as the individual exists as a 'self,' they maintain a living connection with the outside world through their body. The embodiment of existence is a requirement of intersubjective relations. When the individual becomes embodied, the possibility arises to overcome the ontological deficiency of humanity, believed to have fallen. Therefore, as long as the self exists, it always participates in existence by being embodied, fulfilling the requirement of existence, and thus becomes not merely the self but the embodied self. The perception of another's presence as a result of ontological necessity means that the self realises it is not alone at the centre of its existence. The self is not alone (Marcel, 1961, p. 450). At this point, Marcel combines the self's intersubjectivity with its nature as a thinking and acting being. The act of being intersubjective is necessary for every self.

Incarnation refers to a dynamic process shaped by the body's experiences. Movement-action is 'the bodily manifestation of advancing time,' and action is 'the forward movement of existence itself, of the self's being.' Thus, action enables the body's progression towards transcendence (Ricoeur, 1966, p. 205). In this process, expressed as 'my situation,' concrete life experiences are lived within time and space. Therefore, the temporality of the body is inevitable for the self. Since humans are beings that others can influence, Marcel defines this situation as a deficiency. This

deficiency reveals the self's resistance to change and its failure to strive for ontological integrity due to susceptibility to influence (Marcel, 1950, p. 145). The body must be in harmony with itself and highly conscious. When the self breaks free from narrow constraints and feels at one with its body, it will open the door to another world.

Incarnation can be understood more clearly when objective and ontological-metaphysical approaches are distinguished. At an objective level, the connection between the body and the self excludes disembodied entities that exist only in the mind. 'To be incarnated,' writes Marcel, 'is to appear to oneself as a body' (Marcel, 1964, p. 20). 'My body, as an entity that makes itself felt within an all-encompassing mass, is my central criterion to which all judgements of existence must refer.' (Marcel, 1968, p. 25). The world is meaningful because the body is the self. Humans also perceive themselves within an environment. Each self must be open to other selves and ready to experience each other.

Marcel considers the concept of 'presence' to be fundamental because being present is a step towards the self reaching the mystery. 'That which is ready for everything is being,' and being 'extends beyond its own limited self.' Being is ready to devote its existence to a cause that is greater than itself and also involves its own struggle. This cause is the order of creation, power, and creative fidelity carried by human beings. (Marcel, 1950, p. 25). According to Marcel, being is related to the existence of the self and is experienced directly as an 'inner understanding.' Since being is within the self, one can conclude that 'I am a state of existence' (Gürsoy, 2008, p. 116). Existence is not an abstract concept because it is a process that encompasses direct experiences and creative action. What the person must create here is not an effort to bring forth an independent existence outside of themselves, but their own self. Through embodied human actions, they discover the existence of a perfect order. Thus, the human being, knowing that they are the source, realises that embodiment is at a critical point by participating in the infinite wholeness of existence.

The relationship between existence and being is one of 'pure immediacy.' Marcel defines the experience of being as 'being, the sense of source' and 'fullness-completeness' (Marcel, 1952, p. 179). This sense of fullness gives rise to feelings such as joy or happiness (Marcel, 1952, p. 237). The source of being is both immanent and transcendent to the 'I,' which is ultimately a sacred subject. Therefore, being is only experienced personally (Marcel, 1968, p. 36). The basis for Marcel's emphasis on subjective experiences is now better understood. The body and embodiment are not accidental. There is also no relationship of ownership between the body and the self. The more deeply one explores the meaning of the self, the more one realises that the 'self' and the 'body' are inseparable.

Existence manifests itself in the phenomenal world. As long as 'my body' enables the self to manifest itself through itself, 'I am my body.' Therefore, the body is the 'absolute mediator.' The body enables the individual to establish a connection between the self and the external world or between the world and the self. In this context, when any human being accepts that something exists, they must always think of it in connection with their body (Marcel, 1949, p. 10). The physical existence of the self is somehow united with other selves, and other selves are united with the existence of the self. Other beings always feel the meaning of a person's existence in the world. Since existence is always 'co-existence,' the embodiment of the self is the basis of all self-other relationships (Marcel, 1949, p. 72).

According to Marcel, life is divided into two parts: the past and the present. Life appears to me as something that can be described and understood due to its nature. To describe life is to open it up, to see it as a whole, to analyze it, and, ultimately, to summarize it by bringing together the constantly experienced presents (Marcel, 1950, p. 148). Experiences occur over time. Marcel approaches time with the dialectic of intuition, emphasising the transience of time (Tattam, 2011, pp. 26-36). Experiences such as suffering, despair, and happiness are not limited to a specific period;

they are timeless. From the perspective of the ontological condition of finite human beings, it is not possible to continuously experience the depth of these feelings.

Experiences are stored in memory, and memory is crucial because it carries a significant part of ontological affirmation. Empirical reductions and Cartesian dualism cannot provide a sufficient explanation. Contrary to all epistemological and empirical approaches, the ontological basis of memory rests on the present moment. At the core of Marcel's thought lies the understanding of the eternal now, which transcends the concept of time. Memory cannot be empirically verified because it characterises the nature of the human mind (Tattam, 2011, p. 46). The experience of time fragmentation, one of the adverse effects of modern times on human life, involves the danger of loss, corruption, or fragmentation, encompassing both the finite and contingent, as well as the division between the self and others. Therefore, this situation is seen as an incentive that directs the individual towards transcendence. Everything temporal and finite is the starting point for transcendence, which allows the individual to realise that they are more than the abstract spirit to which they are reduced. Ultimately, memory, the repository of the living human being's experiences that remain eternal, is infinite, dynamic in content, and ontological. Memory is the answer to the question 'Who am I?' and the first answer to this question is that the human being is not a person who is categorised and seen in the form of an identity definition. (Marcel, 1950, p. 85).

Memory involves a second reflection. According to Marcel, the specific characteristics that make me a particular individual possess a character related to the 'mystery reality,' and the self comprehends both the experience of 'being a person' and the experience of 'not being someone' (Marcel, 1950, p. 87). According to Marcel, therefore, 'My body is mine in a way that nothing else is mine, and it is not mine,' 'My body is mine.' The depth contained in the statement 'I am my body' is only related to the body appearing as a mystery. Furthermore, the destiny of the body is to theoretically conform to the "biological" or 'mental' world. The idea here is that it is impossible to see the body as an incarnation of the mind in the way Marcel understands it. In particular, a theory of the mind that encompasses the human being does not see the self, my inner history, as an 'organic unity' that separates itself from sensory activity (sensory or volitional) (Bercotti, 1968, p. 224).

The self-self bond, which expresses the self's connection with itself, is explained by the concept of mystery. Incarnation is a mystery because it points to a realm beyond possession that the first sphere of reflection cannot comprehend. For every conscious human being, experience is a continuous process. However, the experience of the self transcends epistemological considerations. As a concrete entity, the self exists mysteriously within a mysterious order. Being mysterious means transcending objects. Since the self's connection with itself enables mysterious experience, the mystery of the body offers an existential experience that includes attachment and loyalty.

The self-self bond is a source of light, an 'aletheia.' The individual perceives themselves and their surroundings through mystery and light, gaining awareness of their self-consciousness and environment. When mystery is regarded as truth, it becomes a reality that gives meaning to life and confers validity in its own unique way (Uygur, 1984, p. 66). Therefore, the 'I' and the "body" are closed to interpretations of similarity or difference. The answer to the question 'Who am I?' is necessarily 'I am my body' (Uygur, 1984, p. 67). In this way, I comprehend existence. The self can only comprehend existence through active participation because the body is one of the manifestations of the mystery of existence. The body is in direct contact with all mysterious beings. Furthermore, just as they are ready for themselves, they are also ready for others. Being ready means enabling participation, and sensation is necessary for this to be possible. When sensation occurs, the self first comprehends itself, and then it comprehends others.

The place where sensation begins is also the place where thought begins. Sensation is the fundamental mode of human embodiment, and 'the body that feels is also the body that is compelled to act' (Marcel, 1950, pp. 122-123). According to Marcel, 'As long as my body belongs entirely to

me, it is presented to me as something felt in the first instance, and as long as I am a being with senses, my body is mine' (Marcel, 1952, p. 243). The body has absolute priority over everything that can be felt outside of itself. The affirmation of all existence is relative to the body. When I affirm my own existence, existence as a whole emerges, and the affirmation 'I exist' leads to the conclusion 'The universe exists' (Marcel, 1952, p. 323).

There are various theories concerning sensation in the history of philosophy. For example, the intellectualist perspective considers sensation to be the reception and transmission of a stimulus by the sensory organs to the brain, and the organisation of sensations in the mind to be interpretation. Thinkers such as Plato, Descartes, Malebranche, Lagneau, and Alain consider sensation to be the first disordered data that constitutes the source of perception in a subject confronted with the world, but which has not yet gained meaning or become knowledge, and whose very existence is synthesised later. For example, according to Plato and Descartes, sensations are related to the soul, not the body. According to this view, the first condition for perception to become meaningful is sensation (Gürsoy, 2007, pp. 28-29). Therefore, according to intellectualist theory, perception argues that the subject does not encounter the object directly. Without sensation, perception does not occur. In this context, according to Marcel, since sensation and perception do not have a priority-posteriority relationship, it can be thought that he is close to the idea that they occur as a whole. To sense is also to participate.

Participation

Marcel gives special importance to the act of participation in his concept of embodiment. There are different levels of participation, ranging from the objective to the absolute. Different types of participation can be mentioned, such as sharing a piece of cake or participating in faith within the scope of religious experience (Koç, 2004, pp. 149-150). Participation is only possible with my body. The body is not an object to be examined, but a reality to be participated in (Marcel, 1949, p. 159). Participation does not require an extraordinary effort of thought; participation only requires feeling. In this context, the individual experiences participation, and these experiences become permanent through a transcendent bond.

According to Marcel, there are three levels of participation, and these three levels, which are linked to the phenomenon of embodiment, are distinct from one another. The first level of participation is incarnation, and incarnation always expresses the unique experience of the body, the living body being 'mine'. This idea emphasises the principle of privacy, which states that the personal body cannot be like any other body. Furthermore, the expression 'my body' prevents the body from being evaluated from an outsider's perspective. (Marcel, 1950, p. 120). Since participation is first possible through embodiment, the self also participates in the body primarily through sensation. The direct participation of the self in the body is an important element that enables the self's relationship with the world. Furthermore, to the extent that the body can participate, it belongs to the world through the body and creates the possibility of experience. For this reason, the self's awareness of its own body precedes all awareness of existence (Koç, 2017, p. 6).

One first becomes aware of their participation in their own body and then in the concrete world, and 'When one approaches the world with an attitude of "being", that world appears as something in which I too participate.' (Marcel, 1950, p. 139). If one does not assign a central place to the will to participate, which is inherent in one's nature, the importance of experience diminishes. The will to participate is possible based on a metaphysical kind of human agreement (a shared feeling) (Marcel, 1950, p. 115). Marcel's thoughts provide insight into the ontological value of "being us". This is because shared feeling is a consensus that begins with participation and continues with attachment and loyalty.

To be part of communion, it is important to be a 'person' rather than an 'individual.' Marcel distinguishes between being an 'individual' and being a 'person.' Being a 'person' is only possible through being in a relationship with "another" or 'others.' Being an 'individual' is considered more

as a statistical factor at the level of 'it'. Being a "person" occurs in the context of mutual relationships and in the experience of 'you' (Koç, 2004, p. 143). The 'you' experience is a metaphysical experience that can only be understood as a 'mystery' (Marcel, 1965, pp. 117–118). The encounter of selves and the relationship between selves, as a mystery that enables participation in being, is explained through the concept of intersubjective experience.

Through intersubjectivity, each self turns towards another self or others (the others), and this orientation emerges as the individual's first act on the path to self-realisation. The 'I is open up towards the 'you is and, ultimately, towards the 'Absolute You' (Bayraktar, 2014, pp. 100-101). In Marcel's work *Homo Viator*, humans are described as beings 'in the process of becoming,' transitioning from one state to another. The concept of intersubjectivity limits 'authentic depth' to real-life situations and allows it to exist 'only within groups that are quite limited in size and animated by a spirit of love, where the universal can truly be concretised' (Marcel, 1952, p. 267). When it comes to intersubjective relations, two important elements should be noted. The first is a relation deeper than I-it. The second is that the I-thou relation is one of how human beings are called to 'be' in this world. The I-it relation is included in the problem area and remains at the first level of reflection. The I-you relationship, however, is only suitable for the second level of reflection. As long as a person can maintain their attitude of readiness with the love/affection they feel towards another through the second level of reflection, which can occur on a metaphysical plane, the intersubjective bond can be established at any time and with 'us' without being subject to any conditions. Thus, every I-Thou relationship is exclusionary towards 'others' and relates to the "Thou" as much as the person desires (Wells, 1987, p. 44). Marcel's ontology is 'the metaphysics of "we are"' as opposed to the metaphysics of "I". (Marcel, 1968, p. 10). In this experience, subjects bear witness to each other. Here, the element of 'charm' in the subjects' presence for each other becomes important (Marcel, 1950, p. 207). In the I-Thou relationship, in order for you to be you, I must bear witness to your existence and experiences, your life, to feelings such as pain, happiness, and sorrow. You must share common feelings, which is only possible through loyalty to one another. The simple sensory network required for individuals to understand each other remains on a shallow plane when it comes to the I-Thou relationship.

The biological sensory messages that individuals send to one another occur without reaching the threshold of Being/the ontological mystery. However, when there are sincere bonds established between subjects through love, communication of the 'mysterious' occurs without the need for words. Because only direct and concrete experience brings a person closer to being, this experience occurs at a metaphysical level. Because Being cannot be demonstrated through biological elements and exists beyond all categories, therefore, to access the mystery of being, one must participate in Being.

The realm of mystery is a realm where the distinction between concept and object is broken down in the order of existence, where unity is achieved, and where the experience obtained through Marcel's emphasis on 'being' and the second reflection converge. Marcel addresses concrete approaches to accessing the mystery of Being by exploring themes such as love, hope, loyalty, commitment, death, and salvation, which are deeply embedded in life and embody the moral and metaphysical values of the human being.

Love, in particular, lies at the heart of these themes because the I-Thou bond means approaching a person with love and affection. Love nourishes hope, and when a person is no longer 'I' but 'Thou,' even death cannot damage this relationship because this mysterious bond pushes death beyond the realm of the factual. The importance of temporality diminishes. Even if the person does not live in this world, they do not die for the 'I'. This is what it means to be "us". The final point is that love, devotion, and loyalty to the Existence of Love carry the hope of salvation for the 'I'.

Conclusion

Marcel's philosophical thought is a response to humanity's need and desire for transcendence. This philosophy is the philosophy of experience, which posits that the *homo viator*, the self, experiences while journeying towards the Transcendent Being. The individual first realises that they are a being clothed in a body and, by asking themselves the question 'Who am I?', understands that their existence is more than all methods of objectification. With the statement 'I am my body,' they become aware that approaching themselves with the first reflection hinders the path to transcendence. This being, which has a soul and a body, is whole with both elements, and the modern world tends to damage this wholeness. At this point, the path to reaching ontological wholeness through embodiment begins for humans who have fallen or been reduced by the tendencies of the modern world.

At the core of every experience that each self has with its environment, the world, and other selves, both physically and spiritually, lies embodiment. On the path to becoming a person, human beings communicate with others through their ontological structure, which perceives, thinks, and can instrumentalise other bodies, but cannot instrumentalise itself. If the people they relate to are 'persons' and there is an emotional sharing beyond objectivity, they establish an I-Thou bond with them. To establish the I-Thou bond, one must be present for the other. Marcel's emphasis on the importance of intersubjectivity in becoming 'we' is noteworthy, as he highlights the timeless element of communion metaphysics and addresses the importance of love, affection, hope, attachment, and loyalty in a person's life. Being together is possible through the statement, 'I believe.' Believing is also the experience of every conscious being clothed in a body. Believing is transcendence, continuity, a voluntary act. Believing is a move towards the 'mystery of being.'

Marcel's thoughts on incarnation are addressed in both ontological and metaphysical/theological dimensions. However, he has stated that he aims to approach this issue from the perspective of metaphysical ontology. For Marcel, who states that 'Everything really depends on the difference between what we have and what we are,' religious life cannot be separated from the world. Here, it is understood that Marcel's thinking bears traces of Christianity. Participation is a crucial element in the journey to understanding the mystery of being. It is possible to participate in Being through a metaphysical and ontological encounter. When evaluated theologically, communication with God occurs through intuition, but ontological encounter is only possible through intersubjectivity. Through ontological encounter, human concrete life experiences become more important. The embodied human being can participate through faith and belief, living a religious life at the same time through free choice. However, although Marcel analyses the existential character of faith, he places a metaphysical/ontological view at the foundation of this experience.

www.turkishstudies.net/religion

Turkish Studies - Comparative Religious Studies

eISSN: 2667-5544

ANKARA SCIENCE
UNIVERSITY

Gabriel Marcel Felsefesinde Enkarnasyonun Metafizik/Ontolojik Boyutları

Giriş

İnsan, düşünebilen bir varlık olması sebebiyle diğer canlılardan ayrılır ve çevresini idrak etmeye başladığı andan itibaren kendi anlamını, evrenin içindeki yerini ve varoluş amacını sorgulamaya başlar. İnsanın kendine ve evrene dair sorgulaması düşünebilen bir varlık olduğunun farkındalığını kazanması demektir. Bu sebeple düşünebilen bir varlık olarak insanın içinde bulunduğu koşulları irdelemeye başlamasıyla ruh/zihin-beden meselesi gündeme gelir. Bedene bürünmüş varlık olarak insanın “bedenli olmadan” varlığını sürdürmesi olanaksızdır ve yaşadığı çevre de bedeni ile bir şekilde ilişkili olmaktadır. Çünkü beden, kişinin varoluşunun göstergesidir.

İnsan bir bedende olduğu gibi eş zamanlı olarak toplumsal bedenin hatta dünya bedenin içinde yaşamını sürdürür. Beden tarihsel süreçte iyiliğin ya da kötülüğün sebebi ve göstergesi ya da istekleri-ihtiyaçları olan, günahkâr-masum olan, hazzı-acıyı yaşayan ya da hazzın-acının sebebi, barışın-savaşın müsebbibi, çalışan işleyen bir makine ya da bazen kendisi bir silah olan ve hem dünyada hem somut alemin ötesinde yaşayabildiğine inanılan bir varlık gibi görülmüştür. Beden, modern bilgi toplumlarında ise ontolojik değerini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalıp değersizlikle mücadele etmek durumundadır. Bütün bunlar göz önüne alındığında bedenin bir yaşam paradoksunun merkezinde olduğu düşünülebilir.

Beden problemi felsefe tarihinin en önemli problemlerinden biridir ve doğrudan zihin-beden/bilinç-beden/ruh-beden problemi ile ilgilidir. Bu doğrultuda filozoflar tarafından varlıkların bir bedene sahip olup olmadığı ya da varlığın kendisini neden bir bedende bulmak zorunda olduğu felsefî bir sorun olarak ele alınmaktadır. Bedende ya da bedenli olmak genellikle felsefî anlamda bir cismin mahiyetini ve maddeyle arasındaki ilişkisini kapsamakla kalmamakta aynı zamanda bu problemin ötesine geçmektedir. Bedene Bürünmek/Bedenlenmek/Cisimleşmek/Canlandırmak/Somutlaşmak/ (incarnation-embodiment-corporeity) kendisini bir şekilde bedende bulunduran, onunla hareket eden hatta bazı filozofların değerlendirdiği gibi bedene hapsolmuş olduğuna inanan bir öznen bahsetmek demektir. Her koşulda insan kendisini bedeniyle bütünleşmiş ya da bedeniyle ilintili olarak bulmaktadır. Bedene yüklenen dünyevi anlamlar sebebiyle zihin-beden arasındaki bağlantı karşıtlık ilişkisi ile ele alınmış, ötekilik kimliğinin kurgusal inşasında önemli bir araç olarak görülmüştür. Zamanla toplumsal yaşam içinde bedenin gücü sorgulanmış, kadın ve erkek olmanın toplumdaki avantaj ve dezavantajları konuşulmuş, hiyerarşik bir düzlem oluşturmaya çalışılmıştır. Fransız filozof, piyes yazarı ve bir eleştirmen olan Gabriel Marcel (1889-1973) de modernizmle birlikte bedene yüklenen anlamların ontolojik açıdan yetersizliği sebebiyle varoluş felsefesinin merkezine bedeni koymuştur.

Bu düşünceler çerçevesinde “bedenlenme” ile “insan/özne olmak” arasındaki ontolojik, kavramsal ve tarihsel ilişkinin irdelenmesi gerekliliği ortaya çıkmıştır. “Bedene bürünme özne olma yolunda varlığın gerekli koşulu mudur?” ya da “Felsefe tarihinde bedenlenme teorileri bedeni hangi açıdan ele almaktadırlar?” gibi çözümlenmesi gereken bazı sorular gündeme gelmiştir.

Araştırmanın Amacı ve Önemi

Bu araştırmanın amacı, Gabriel Marcel'in varoluşçu düşüncesinde bedenın anlamını "sır" kavramı bağlamında incelemek ve bedenın insan varoluşundaki ontolojik konumunu ortaya koymaktır. Çalışmada Marcel'in beden anlayışının, bedeni nesneleştiren ve yalnızca fiziksel bir gerçekliğe indirgeyen yaklaşımlardan nasıl ayrıldığı analiz edilmektedir. Bu doğrultuda bedenın, kişinin sahip olduğu bir nesne değil, varoluşuna katıldığı ve deneyimlediği bir gerçeklik olarak nasıl temellendirildiği açıklanmaya çalışılmaktadır. Ayrıca araştırma, beden-sır ilişkisinin Marcel'in insan, özgürlük, katılım ve aşkınlık anlayışlarıyla olan bağlantılarını ortaya koymayı hedeflemektedir.

Günümüzde beden, çoğu zaman biyolojik, teknolojik veya işlevsel boyutlarıyla ele alınmakta; insanın bedensel varoluşunun ontolojik ve varoluşsal anlamı arka planda kalmaktadır. Özellikle yapay zekâ tartışmalarının yoğunlaştığı çağdaş dünyada bedenın bir nesne, araç veya geliştirilebilir bir mekanizma olarak değerlendirilmesi yaygınlaşmaktadır. Bu araştırma, Gabriel Marcel'in bedeni bir "problem" değil, bir "sır" olarak ele alan yaklaşımını inceleyerek insan bedenının nesnelleştirilemeyen ve indirgenemeyen boyutuna dikkat çekmektedir.

Araştırmanın Katkısı

Bu çalışma, Gabriel Marcel'in varoluş felsefesinde merkezi bir yere sahip olan "sır" kavramını beden olgusu üzerinden inceleyerek Marcel literatürüne özgün bir katkı sunmaktadır. Marcel üzerine yapılan çalışmaların önemli bir kısmı umut, bağlanma, sadakat, aşk, kişilerarası ilişki ve varoluş temalarına odaklanırken, bedenın "sır" kavramı bağlamında sistematik olarak ele alınmasına yönelik çalışmaların sınırlı olduğu görülmektedir. Bu araştırma, bedenın yalnızca biyolojik veya fiziksel bir nesne değil, insanın varoluşuna içkin ve nesnelleştirilemeyen bir gerçeklik olarak anlaşılması gerektiğini ortaya koyarak bu boşluğun doldurulmasına katkı sağlamaktadır.

Çalışma ayrıca Marcel'in beden anlayışını günümüz beden felsefesi, fenomenoloji ve insanın teknolojik dönüşümüne ilişkin tartışmalar açısından yeniden değerlendirmeye imkân tanımaktadır. Bu yönüyle araştırma, bedenın araçsallaştırılması ve nesnelleştirilmesine yönelik çağdaş yaklaşımlara karşı alternatif bir felsefi perspektif sunmaktadır. Özellikle yapay zekâ, dijitalleşme ve transhümanizm tartışmalarının yoğunlaştığı günümüzde, bedenın varoluşsal ve ontolojik anlamına dikkat çekerek insanın bedensel deneyiminin indirgenemez boyutunu vurgulamaktadır.

Bunun yanı sıra çalışma, Türkçe literatürde Gabriel Marcel'in beden felsefesine ilişkin kaynakların sınırlı olması nedeniyle, Marcel'in düşüncesinin daha kapsamlı anlaşılmasına ve gelecekte yapılacak varoluşçu beden araştırmalarına teorik bir zemin oluşturmaktadır.

Araştırma Soruları ve Sınırlılıklar

Bu araştırma bazı sınırlılıklara sahiptir. Öncelikle çalışma, Gabriel Marcel'in beden anlayışını "sır" kavramı çerçevesinde ele almakla sınırlandırılmıştır. Marcel'in umut, sadakat, sevgi, katılım ve kişilerarası ilişki gibi diğer temel kavramları yalnızca beden konusuyla ilişkileri ölçüsünde değerlendirilmiştir.

Araştırma, teorik ve kavramsal bir inceleme niteliğinde olduğundan herhangi bir ampirik veri toplama sürecini içermemektedir. Bu nedenle elde edilen sonuçlar, Marcel'in metnlerinin felsefi yorumuna dayanmaktadır. Ayrıca çalışmada kullanılan kaynaklar erişilebilen birincil ve ikincil literatürle sınırlıdır. Farklı yorum gelenekleri veya alternatif hermeneutik yaklaşımlar, Marcel'in beden anlayışına ilişkin farklı sonuçlara ulaşılmasına yol açabilir.

Yöntem

Bu araştırma, Gabriel Marcel'in beden anlayışını "sır" kavramı ekseninde inceleyen nitel bir felsefi araştırma olarak tasarlanmıştır. Çalışmada doküman incelemesi ve kavramsal analiz yöntemleri kullanılmıştır. Araştırmanın temel veri kaynaklarını Gabriel Marcel'in özgün eserleri ile

beden, varoluş, somut düşünce ve sır kavramlarına ilişkin ikincil literatür oluşturmaktadır.

Araştırma sürecinde öncelikle Marcel'in beden anlayışına ilişkin temel metinleri incelenmiş, ardından bedenin bir nesne veya problem olarak değil, kişinin varoluşuna içkin bir sır olarak nasıl temellendirildiği analiz edilmiştir. Elde edilen veriler hermeneutik (yorumbilgisel) bir yaklaşımla değerlendirilmiş ve Marcel'in düşünce sistemindeki beden-sır ilişkisi bütüncül bir perspektifle yorumlanmıştır. Böylece çalışmada, bedenin insanın dünyayla, kendisiyle ve aşkın olanla kurduğu ilişkinin merkezindeki ontolojik konumu ortaya konulmaya çalışılmıştır.

Beden Meselesinin Felsefi, Psikolojik ve Sosyolojik Boyutları

Bedeni tarihsel süreçte felsefi, psikolojik ve sosyolojik boyutları ile ele almak maddi uygarlığın merkezinde olan insanı, “etten kemikten insanı/somut insanı/yaşayan insanı” her açıdan ele almak demektir. Beden kendi tarihselliği içinde çeşitli düşünce kalıplarının, metaforların, dini ritüellerin merkezi olarak görülmüştür. Beden, toplumsallığın ve bireyselliğin kesiştiği noktada bulunmaktadır.

Beden tarihsel ve sosyal bir kurgudur (Akçay, 2004, s. 232). Bedeni ele almak ilk olarak duyguların ve fiziksel koşulların temel dünyasını tasvir etmektir. Bedenli olan insanın sahip olduğu birçok değer alışkanlıklarından anlaşılmaktadır. Zaman içinde değişen koşullara adapte olmaya çalışan insan, modern dünyanın istediği gibi hızlı bir şekilde üreten işe yarayan insan modeli olarak ortaya çıkmaktadır. Fiziksel dünyanın istekleri belli olduğu için fiziksel bedenden beklenenler daha kolay anlaşılırken, bilincin ve dinin bakış açısından bakıldığında beden meselesi daha kompleks bir hale gelmektedir (Corbin&Courtine&Vigarello, 2021, s. 9-10). Örneğin, İbrani kutsal metinlerinde beden, Tanrı'yı temsil eder çünkü Tanrı bedenlenerek ete kemiğe bürünür ve değersiz olan beden bu dünyada acı çeker (Scary, 2024, s. 432). Dolayısıyla felsefe tarihinde de “ruh-beden” problemine farklı yaklaşımların olduğu görülmektedir. Materyalizm ve idealizm “ruh-beden” konusunda tekçi/monist görüşün farklı yansımaları olarak görülebilmektedir. Materyalizm tek gerçekliğin madde olduğunu kabul ettiği için zihni de maddeye indirgemektedir. İdealizm var olan her tür bedeni bilincin içerikleri olarak görmektedir. Düalizm, zihin ve bedenin iki ayrı töz olduğunu kabul etmekte, etkileşimcilik zihin ve bedeni birbirine determinist bir bağla bağlanan iki ayrı tözsel varlık olarak görmektedir, paralelizm ise iki tözün birbirine sadece eşlik ettiklerini düşünmektedir (Hançerlioğlu, 2013, s. 109). İnsanlığın ortak düşünce yapısına Batının egemen olma sürecinin sonuçlarından belki de en önemlisi varoluşu iki ayrı zıtlık olarak kavramaktır. Descartes'ın “Cogito ergo sum.” söylemi insanın somut varlığını ikiye bölmektedir. Bu bölme bir nevi altlık-üstlük ilişkisine işaret etmektedir. Bu bölünme ile beden hayvani güdülerin ışığında aşağılanmakta, zihin ise uygarlığın alanı olarak kutsanmaktadır. Descartes'a göre zihnin aktif hale gelebilmesi için beden pasifleştirilmelidir (Akçay, 2004, s. 232).

Birçok filozof ve teolog saf zihinsel varoluşun eterik ya da “pnömatik/hava-ruh ile şişirilme” durumu sonucunda meydana gelen ve bedensel varoluşun başlangıçta üstün durumdayken bir çeşit düşüş sonucu bedene sahip olduğunu savunmaktadır. Bu düşüş çeşitli dinsel ya da mitolojik terimlerle açıklandığı gibi Platon geleneğini takip eden düşüncelerle de ifade edilmektedir. (Smith, 2017, s. 2). Ayrıca tarihsel süreçte filozofların, herhangi bir varlığın var olması ile ilgili ortak bir fikirde birleşemedikleri görülür. Bir canlının var olması için bedene ihtiyacı vardır ancak varlığın bedenine tamamen bağlı olup olmadığı ya da bedenselliğin olumsuzlukla ilişkilendirilip ilişkilendirilemeyeceği meselesi açıklığa kavuşmamıştır.

Bedensellik, dünyanın bir beden aracılığıyla algılanmasıdır. Dolayısıyla bedene bürünme durumu, ilk olarak içinde bulunacak bir beden gerektirir. Bu beden hem kendisi hem başka bedenler tarafından algılanmaya açıktır. Çünkü kişi, dünya bedende yaşadığı süre zarfında deneyimlere açık olmaktadır. Bireysel bedenin iradesi ile toplumsal bedenin iradesi her daim birbiriyle ilişkilidir. Bireysel beden de toplumsal beden de düzen ve ahlaka ihtiyaç duyar. Bu durumu belirgin şekilde yansıtan da dinler olmuştur.

Dinin belirlediği ahlak sistemleri genellikle ruhun bedene olan egemenliğine işaret etmektedir. Bireysel beden de toplumsal bedene öğütlenen dini ahlak anlayışını uygulamakla yükümlü olmaktadır. Dini açıdan bedenın sağlıklı olması ahlaken de uygun olandır. Özellikle Hristiyanlıkta iyi sağlıkla iyi bir Hristiyan olmak arasında önemli bir bağ kurulmuştur. Bu bağ İslamiyette emanete sahip çıkmak olarak görülür. Beden Allah'ın kullarına verdiği emanettir. Ölüm aracılığıyla Allah kuluna emanet ettiği bedeni geri alır (Akçay, 2004, s. 233).

Din dışında bedene ve bedenlenmeye yüklenen anlamın tarihsel süreçte değiştiği görülmektedir. Psikolojinin bir bilim olarak kurulması ile birlikte ruh-beden etkileşimi deneylerle desteklenerek incelenmeye başlanmıştır. Fonksiyonalizm bedeni biyolojik bir organizma olarak gören sosyal teori ile açıklar. Psikanalizm ise bedeni, arzusun belirlediği bir enerji alanı olarak ele alır. Örneğin Freud için uygarlık bedensel hazlara sürekli sınırlamalar koymaktadır. Yani buradaki temel problem istek ve akıl zıtlığıdır. Sosyolojik gelenek içinde ise insanlar zihinleri ile topluma; bedenleriyle doğaya ait olarak algılanmaktadırlar. Meta-anlatım örneklerinden biri olan Marksizm'de beden, ihtiyaçlar ve doğa olarak ele alınır. Weber'de ise beden bir sosyal aktör olarak bedensiz ve akli düzeyle seçme iradesi olan rasyonel bir eylem gerçekleştiricidir (Akçay, 2004, s. 233).

Tüketim toplumu öncesinde beden, çoğunlukla ihtiyaçlar bağlamında ele alınırken, teknoloji toplumlarında isteklerin ve hazların ön plana geçtiği görülmektedir. İhtiyaçlar sınırlı olduğu için olumlu ve meşru olarak değerlendirilirken hazlar kötü olarak değerlendirilir. Çünkü hazlar kişiseldir, belirsizdir ve doyurulamayabilir. Uygarlık tarihi de bu süreçte insanın hazlarını sosyal kontrol altına almaya çalışmaktadır. Bedenin sosyal yapının analizini mümkün kılması için önemli bir konu olarak ele alınması 20. yy.ın sonlarına doğru gerçekleştiği görülmektedir. Bu durumun kaynağının feminizm ve postyapısalcılık akımlarının yayılması olduğunu düşünenler de vardır (Akçay, 2004, s. 231-233). Bedene yüklenen anlamın tarihsel düzlemde değişmesindeki önemli sebeplerden biri modern dünyada dış görünüşün ve faydanın ön plana çıkmasıdır. Bedenin tarihsel kökenini sistemli bir şekilde ele alan öncü isimlerden biri Elias olarak değerlendirilebilir. Uygarlığın hızlı ilerleyişi ile Elias'ın beden üzerine 1930'larda yazdıkları, yaklaşık elli yıl içinde bedeni sosyal bilimlerin önde gelen konulardan birisi haline getirmiştir. Foucault'un başlattığı temel etki vasıtasıyla Elias, bedeni tarihselleştirmiştir. Bu çerçevede, Bourdieu "fiziksel ve sermaye olarak beden"; Deleuze ve Guattari "bir arzu makinesi olarak beden"; Baudrillard "bir tüketim nesnesi ve özel mülkiyet olarak beden"; Beck global sistem içerisinde, savunulacak ve sığınılacak "bir kale olarak beden"; Irigaray "kadın bedeninin özgünlüğü"; Schelling "bireysel kimliğin inşâ edildiği bir proje olarak beden"; Featherstone "tüketim toplumu ve bedenle ilişkimizdeki tarihsel dönüşümler" hakkında düşüncelerini ortaya koymuştur. Artık beden, sadece dünyadaki şeylerden herhangi biri değil, dünyanın mümkün olmasının temel şartı olarak görülmektedir. Bu bağlamda günlük hayat, bedenlerin -yeniden- üretimidir ve "kişi" olmaktan önce bedenin üretilmesi gelmektedir. Bu anlamda uygarlaşma süreci, bedenin disipline edilmesinin ve rasyonelleşmesinin bir çeşididir. Ancak önce disiplin altına alınmış, rasyonelleştirilmiş bedeni anlamak için disiplin altına alınmış zihni anlamak gerekir (Akçay, 2004, s. 234).

Marcel, bedenle ilgili olarak ifade edilen bütün epistemolojik yaklaşımların ötesinde, metafizik/ontolojik bir yaklaşım öne sürmektedir. Psikolojinin, tıbbın, sosyolojinin ya da diğer bilimlerin ele aldığı beden kavramı Marcel'in felsefesinde kullandığı kavramlarda bir karşılığı bulunmaktadır. Günlük yaşamda Marcel'in temel kavram olarak kullandığı analize dayalı "1. refleksiyonun" tekelinde olan davranışlar bedenin dışsal olarak ele alındığı anlamına gelir. Hastalık, kaza ya da yaşlanma gibi çeşitli deformasyonlara karşı sağlık hizmetleri aracılığıyla sağlıklı bedene kavuşmak, geçmiş yüzyıllarda bedene verilen değer arttıkça inancın zedelendiğini düşünenler sebebiyle günah olarak kabul gören tüm aktiviteler, modern dünyanın reddettiği "işe yaramaz" tutumlar olarak görülmektedir. Artık modern dünyada bedeni ihmal etmek kişinin yaptığı büyük bir hata olarak nitelendirilebilir. Tüketim toplumları bedenin görünür kısmının değerini yüceltirken

ontolojik bütünlüğü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etmemekte, önemsememekte ya da görmezden gelmektedir. Marcel, kapitalist, sosyal bakış açılarının aksine bedene ve bedene bürünen varlık olarak insana verdiği önemle, insanın “kişi” olarak kaybettiği ontolojik değerini yeniden kazandırma çabasıdır. Bu sebeple beden meselesi 20. yy.’da Marcel tarafından zirveye çıkarılmıştır.

Gabriel Marcel Felsefesi ve Temel Kavramları

Marcel’e göre felsefe, var olan her şeyi kapsayan, düşünmeye dayalı bir öğretilerdir (Uygur, 1984, s. 63) ve felsefenin temel görevi, somut durumları betimlemektir (Magill, 1971, s. 104). Marcel’in felsefesi refleksiyona dayalı bir felsefedir. Ancak bu durum düşüncenin daha üst boyut bir düşünceye yükseltilmesinden ziyade somutluğu üzerine kuruludur (Blackham, 2005, s. 71) ve felsefeyi harekete geçiren şüphe değil, sır karşısında duyulan meraktır. Marcel’in felsefeye yönelimindeki en önemli sebep felsefenin kaynağının içsel bir taleple gelen aşkınlık ihtiyacı ve insanın yaşarken hissettiği metafiziksel huzursuzluğu ya da kaygıyı azaltan bir ontolojik tamlik arayışı olmasıdır (Marcel, 1950, s. 2).

Varoluşçu bir filozof olarak kabul edilen Marcel, diğer varoluşçu filozoflar gibi varlığın kategorileştirilemediğini savunarak tüm “-izm”li kalıpların dışında bir felsefe sunmuştur. Sistematiklikten uzak bir şekilde eserlerini günlük formunda yazmış ve düşüncelerini metaforlarla desteklemiştir. Marcel somut yaşam deneyimlerine bağlı felsefi tavrını hiçbir zaman tiyatro, drama ve müzikten koparmamıştır. İnsan öznelerarası olduğu için iletişimi gerçekleştirmenin en önemli yolu diyalogtur ve tiyatro öznelerarası diyalog durumu en güzel resmeden alanlardan biridir. Tiyatral eserlerinde “gezgin insan”, “ışık”, “yol” gibi metaforları kullanmıştır.

Marcel’e göre müzik ve tiyatro kişinin bedeniyle katıldığı önemli bir ifade aracıdır. Müzik, tiyatro ve felsefe iletişimin önemli üç düzeyidir. Birincisi müziktir. İkincisi, önce kişinin kendi beniyile sonra öteki benlerle iletişimini mümkün kılan tiyatrodur. Sonuncusu ise felsefedir (Elmas, 2016, s. 338). Ayrıca müzik, edebiyat ve drama gerçekliği temelden kavramaya felsefeden daha derin bir imkân sağlamaktadır (Koç, 2004, s. 28).

Marcel’in bedene bürünme ile ilgili düşüncelerini ortaya çıkarmasında Kartezyenizm, idealizm ve empirizmin açıklamalarında tespit ettiği yetersizlikler etkili olmuştur. Ona göre Descartes felsefesi nesne yerine kendine hükmetmekte, idealizm de zihin-beden, ben-sen, beden-çevre konularını açıklarken eksik kalmaktadır (Blackham, 2005, s. 73). Marcel’e göre Descartes varoluşun genel karakterini somut bütünlükten uzak yorumlamaktadır ve varoluşsal özneyi değil düşünen bir varlık olarak kendisini keşfetmektedir. Descartes, dünyayı komünal olarak görmekte başarısız olarak ben’i dünyaya tepeden bakan bir zihin olarak kabul etmektedir (Marcel, 1950, s. 325). Ayrıca Kartezyen yaklaşım “kavramsal” ve “kavramsal olmayan” bilgi alanları problem ve sır alanlarını gözden kaçırmaktadır. Marcel’e göre, insan yaşamında kavramsal ya da soyut bilgi “durum içindeki varlık” olan özne hakkında yeterli açıklama yapmakta yetersizdir (Koç, 2004, s. 21) ve ontolojik problem sadece zihin-beden, ben-çevre arasındaki tüm ayrımları aşarak, yaşayan varlık olarak ben’in kendi birliği içerisinde kavranması koşuluna dayanmaktadır (Marcel, 1949, s. 170). Burada Marcel de Husserl etkisi görülür ve fenomenolojinin yansımaları dikkati çeker. Betimsel ve somutlaştırıcı felsefe yapma şekli olan fenomenoloji, sadece yargı ve inançları tespit etmenin ötesinde, sezgileri çözümlenmiş ve yalınlaştırılmış deneyimlere dönüştüren eleştirel bir bakış açısı da sunmaktadır (Başaran, 2023, s. 31).

Varlık parçalandıkça, ruhu ve bedeni ayrı değerlendirilirse kendinden uzaklaşır. İnsanın ruh ve bedeni düalist yaklaşımların aksine birbirinden ayrılamaz ve hiçbir suretle parçalanamaz birliğe sahip olduğu için Descartes’ın yaklaşımı yetersiz kalır. Descartes 17. yüzyılda özneye ilişkin epistemolojik bir bakış açısı getirirse de var olmanın önüne düşünmeyi şart koştuğu için dünyevi sınırlardan çıkamamıştır. Dolayısıyla Descartes Marcel’in problem dünyasını ifade ettiğini belirttiği 1. refleksiyonun ötesine geçememiştir.

Marcel gerçekliği kavrama yolunda bu sebeple somut yaşamda olan bedene çok önem verir. Yaşayan insan somut tecrübelerde bulunan insandır. Bu dünya içinde yaşadığını fark etmek ve bedeni ve ruhuyla bir bütün olduğunun bilinci ile hareket etmek insanın ulaşması gereken en önemli noktalardan biridir. İnsan bir gezgindir, bir hayat yolundadır. Işık yolunu aydınlatır. Drama eserleriyle desteklenen Marcel ontolojisi 1. ve 2. refleksiyon, problem ve sır, sahip olmak ve varlık olmak gibi bazı temel kavramları da içermektedir.

Temel Kavramlar

Marcel'e göre, insan ne olacağı önceden belirlenmeyen, iradesi ile davranışlarına yön verebilen bir varlık olarak "yaşamak" ve "var olmak" arasında, var olmayı seçer ve kendini gerçekleştirmeye çalışır. İnsan, var olmaya devam ederek kendini, kendi dışına açarak ve kendini aşarak yaratır (Koç, 2015a, s. 259). Diyaloğa önem verdiği için neo-Sokrat olarak değerlendirilen Marcel araştırma konularını "problem" ya da "sır" olmak üzere iki kategori olarak belirlemektedir.

Problem ve Sır

Kavram olarak bakıldığında "problem", epistemolojik bir tarafsızlıkla belirlenebilen, insanın önünde duran bir nesne üzerine düşünmesidir (Elmas, 2016, s. 343). Epistemolojik düşünme şekli ancak bilimin çalışma alanına girmektedir. Dolayısıyla problem, problemi ortaya koyanın dışında olduğu için "kişisel olmayan" bir teknik gerektirmektedir (Koç, 2015b, s. 621). Çözümlemeye, indirgemeye odaklı olan bu alan insan söz konusu olduğunda yetersiz kalmaktadır. Çünkü her sorun problem olarak ele alınamaz, "meta-problematik" durumlar da vardır. Bu alan "sır" alanıdır.

"Sır", dışsal olan her tür tekniği aşan, kendi içine dahil olunan metafiziksel bir alandır. Dolayısıyla sır, ben'i saran ve kuşatandır (Koç, 2015b, 259). Marcel için Varlığa giden yol meta-problematik alan olan sır olarak görülmektedir (Elmas, 2016, s. 343). Sır'da özne ile nesne iç içe geçerek bir bütün oluşturmuştur. Marcel'e göre sır, bilinmeyen anlamına gelmez. Sır'ın temel yapısında parçaları birleştiren sentezleme ve bütünleştirme, eksik olanı tamamlama yapısı olduğu için bilimsel bilginin ölçütleri doğrultusunda önceden tahmin edilemeyen olmalıdır. Sır, verilmiş olan bir şeyin, benden ayrı olarak kabul edilemeyeceği bir sorudur (Marcel, 1952, s. 67). Bu görüşler doğrultusunda Marcel'in problem ve sır alanlarının işaret ettiği 1. ve 2. refleksiyon kavramları ortaya çıkmaktadır. Problem alanı "1. refleksiyon"a, sır alanı "2. refleksiyon"a işaret etmektedir ve ikisi de somut deneyimlerin niteliğini ortaya çıkarmaktadır.

1. ve 2. Refleksiyon

İnsan, bilimlerin yaklaşımıyla objektifleştirilmiş, üzerinde deneyler yapılmış, sıradan bir nesne gibi rahatlıkla elden çıkarılmış kısacası değersizleştirilmiştir. Analitik bakış açısıyla değersizleştirilen insanın yeniden bütünlüklü yapısına dönmesi gerekmektedir. Marcel, 1. ve 2. refleksiyon kavramlarıyla bu problemi ele almakta ve çözüm üretmektedir.

Marcel'e göre 1. refleksiyon, "önce önüne konan deneyimin birliğini çözme eğilimindeyken" ikinci refleksiyon "bu birliği yeniden kazanır" ve 2. refleksiyon, "felsefi araştırmanın özel yüksek aracı"dır (Marcel, 1950, s. 83). Marcel, somut olarak kendine "kim olduğunu" ve "kendine bu soruyu sormakla" ne demek istediğini irdeleyen "ben" üzerine düşünerek iki refleksiyon arasındaki farkı ortaya koyar (Marcel, 1950, s. 84). 2. refleksiyon kendini bulma süreci olduğu için sırlı bir şekilde paradoksaldır ve aynı zamanda, "İçine döndüğüm benlik tam da o ölçüde kendine ait olmaktan çıkmaktadır." (Marcel, 1998, s. 182). Dolayısıyla Marcel'e göre 1. refleksiyon ile varoluş problem düzlemine indirgenme eğiliminde olduğu için metafiziksel olarak yetersiz kalır. Problematik düzlem de bilimlerin yaklaşımını kapsar. 2. Refleksiyon ise evrenselden özele geri dönerek birinci refleksiyonun epistemik ve empirik yönünü tersine çevirir. 2. refleksiyon eksik olanı tamamlama, bütünü fark etme eğiliminde olduğu için ontolojik bütünlüğe ulaşma yolunda kişinin kendini aştığını gösteren bir platformdur.

Sahip Olmak ve Varlık olmak

Problem ve sır, 1. ve 2. Refleksiyon kavramları sahip olmak ve varlık olmak kavramlarıyla da ilintilidir. Sahip olmak dünyayla beden arasında yani ben'le somut olarak ilişkili olan nesnelerle ilgilidir. Dolayısıyla sahiplik alanında iş, para, mal, yetenek gibi çeşitli unsurlar akla gelmektedir (Uygur, 1984, s. 69). Sahip olunan her şey içinde yaşanılan dünya ile ilgili olduğu için problem ve 1. refleksiyon alanına gönderme yapar. Varlık olmak alanı ise meta-problematik alan olan sır ve 2. refleksiyon alanlarına gönderme yapar.

Marcel'e göre teknolojinin egemen olduğu modern dünyada insan, verimliliği nesnel bir şekilde değerlendirilebilen bir makine gibi görülmektedir (Marcel, 1952, s. 71). İnsanı işe yaradığı ölçüde kullanılabilen bir makine gibi değerlendirmek onu objeler dünyasına indirgemek, soyutlama ruhuna esir etmek demektir. Özellikle günümüzde bilim ve teknolojinin hızla ilerlemesiyle insan, asıl gerçekliğin inkârı ya da reddi sebebiyle sahip olmayı varlık olmaya tercih etmekte ve teknolojik toplumlarda bu yönelimin sonucu olarak varlığın "ontolojik değer kaybı" gerçekleşmektedir (Koç, 2004, s. 111-113). Bütün bu yaşananlara imkân veren şey bedendir. Sahip olan, sahip olduklarına indirgenen, işe yaradığı ölçüde değerli görülen, aslında işe yaramanın ötesinde bir aşkınlığı olan bedenimdir. Ben ve bedenim arasındaki ilişki söz konusu olduğunda dünyevi düzlemdeki tüm kategorilerin anlamını yitirdiği görülür. Dolayısıyla "ben" ve "bedenim" arasındaki ilişki sadece "sır" halinde anlaşılabilir.

Marcel'e göre temelde insan önce bedenli bir varlık olduğunu kabul etmezse sahip olma kavramı hiçbir anlam taşımaz. Varlık olmak bedenli olduğunun idrakine varmak demektir. "Beden" sahip olunan bir şey değildir. Ben, yalnızca beden olmasa da "ben, bedeniyle ben'dir". Çünkü var olmak sadece bedenle var olmaktır (Uygur, 1984, s. 69). İnsan bunu fark ettiği andan itibaren bedenin sahip olunan bir şey olmadığını, bedenlenen varlık olarak somut dünyada öznel tecrübeler yaşadığını anlamaktadır. Dolayısıyla Marcel, felsefesinin merkezine "bedenlenmiş bir varlık olarak insanı" yerleştirmektedir. Tarihsel süreçte insana verilmesi gereken anlamın yeterince verilmediğini düşünen Marcel "bedenlenme/bedene bürünme" düşüncesine ontolojik yaklaşarak özel bir önem verir. Aslında tarih sahnesinde filozoflar beden düşüncesine kısmî olarak yer vermiştir. Çünkü bütün eylemlerimiz bir bedenle mümkündür. Marcel'in bedeni ele alışı epistemolojik değil, ontolojik ve metafizikseldir.

Bedene Bürünen Varlık Olarak İnsan

"Bedene bürünme/bedenlenme/enkarnasyon" terimi Hristiyan gelenekte "ete kemiğe bürünme" anlamına gelmektedir. Marcel tarihsel süreçte ruh-beden kavramına yüklenen anlamların değişkenliğine ve yetersizliğine istinaden metafiziğinin temeline "beden" kavramını yerleştirmiştir. Özellikle modern özne düşüncesinin ortaya çıktığı 17. yy. Kartezyen düalizmle birlikte "düşünen özne"nin bedeni araçsallaştırması Marcel'i harekete geçiren önemli bir etken olmuştur.

Marcel'in beden meselesini ele almasının üç temel sebebi vardır. Birincisi, beden insan sır'ının görünür ifadesidir. Beden ve ruh arasındaki bağı problem ve 1. refleksiyon alanı ile açıklamaya çalışan yaklaşımlar ya materyalizmde olduğu gibi ruhu reddeder ya da bir çeşit düalist-determinist etkileşimcilik önerir. Her iki yaklaşım da insanı organik bir makine olarak gördüğü için değersizleştirir (Marcel, 1973, s. 25). İkinci sebep, bedene bürünen varlık olarak insanın, dünyadaki somut durumlara ayrılmaz bir şekilde bağlı olmasıdır. Çünkü insanın varlık durumu, bedenlenmiş olan "başkalarıyla bir dünyada olma" durumudur. Marcel, duyum, algı ve bilişsel süreçlerin var olan her şeyin ve ötekilerin (onlar) dünyasına yadsınamaz bir şekilde katılımına şahitlik ettiğini belirtir (Marcel, 1973, s. 222). Burada insanın özünde tıpkı varlığın kendisi gibi ilişkisel olduğu sonucu ortaya çıkar. Marcel'e göre de varlık, tüm var olanları içerir ve bu nedenle ilişkiselliği kendi doğasına içkindir (Godfrey, 1993, s. 103-107). İnsan varlığı özellikle başkalarıyla olan ilişkileri göz önünde bulundurulmadan gerektiği gibi değerlendirilememektedir. Marcel'in bedene odaklanmasının son nedeni de cisimleşen-somutlaşan bir varlık olan bedenin, başkalarıyla ilişkili olduğu için varlığının

değer yüklü olmasıdır (Michaud, 1995, s. 15).

Bireyin bedeni, kendi bedeni ve başka bedenlerle ilişkili olarak nasıl kavradığı meselesi bedenin durum içinde varlık olmasından kaynaklanır. İnsanın bedenlenmesinin en önemli sonucu bedenin dünya ile ilişkisinin oluşmasıdır. Durum içinde olmak ben gibi diğer bilinçli varlıklarla ilişki içinde olmak demektir. Durum içinde olmak bedenin aynı zamanda hareket halinde olmasıdır. “Ben varım.”, “Ben bedenimim.” ifadesindeki “ben” dünyadan soyutlanmış bir ben değil, dünya/durum içindeki “ben” olmak durumundadır (Marcel, 1950, s. 134). Varoluş, “Bedenlenmiş varlığın, burada varlık olarak eylemleriyle yani deneyimleriyle yorumlanmasıdır.” (Marcel, 1964, s. 20). Dolayısıyla, Marcel’in varoluş ve Varlık’tan ne anladığını anlamak için de “bedenlenme” düşüncesini irdelemek gerekmektedir.

Marcel için fiziksel olarak bedenlenmek her insan için zorunludur. Bedenlenmenin metafiziksel olarak değerlendirilmesi de varoluşun ontolojik derinliğini keşfetmek anlamına gelir. 1. refleksiyon, bireyin ben’ini dünyadan soyutlasa ve bedenini nesneleştirme eğiliminde olsa da birey “ben” olarak var olduğu sürece, bedeni aracılığıyla dış dünyayla canlı bir şekilde bağlantı kurar. Varlığın bedene bürünmesi öznelerarası bir ilişkinin zorunlu bir gereğidir. Birey bedenlendiğinde, düşmüş olduğuna inanılan insanın ontolojik eksikliğinin üstesinden gelebilme imkânı oluşur. Bu nedenle, ben yaşadığı sürece her zaman bedenlenmiş olarak varlığa katılarak varoluşun gereğini yerine getirdiğinde, kendini salt ben olarak değil vücut bulmuş halde olur. Ontolojik zorunluluk sonucunda bir başkasının mevcudiyetini algılayış ise ben’in varlığının merkezinde yalnız olmadığını idrak ettiği anlamına gelir. Ben, yalnız değildir (Marcel, 1961, s. 450). Marcel bu noktada ben’in düşünen ve eyleyen bir varlık olmasıyla öznelerarasılığını birleştirir. Her ben için öznelerarası olma eylemi zorunludur.

Bedenlenme, bedenin deneyimleriyle oluşturduğu dinamik bir süreci gösterir. Hareket-eylem, “İlerleyen zamanın bedensel göstergesidir.” ve eylem, “Varoluşun kendisinin, benin varlığının ileri hareketidir.” Dolayısıyla, eylem bedenin aşkınlığa doğru ilerlemesini sağlar (Ricoeur, 1966, s. 205). “Benim durumum” olarak ifade edilen bu süreçte somut yaşam deneyimleri zaman ve mekân içinde yaşanır. Dolayısıyla bedenin zamansallığı gerçeği ben’in kaçınılmazıdır. İnsan diğer benler tarafından etkilenebilir bir varlık olduğu için Marcel bu durumu eksiklik olarak tanımlar. Bu eksiklik etkilenebilir olmanın sonucunda gelişen benin değişime kapalı olma ve ontolojik bütünlüğe ulaşma çabasına girmemesini ortaya çıkarır (Marcel, 1950, s. 145). Beden kendisiyle uyumlu olmalıdır, farkındalığı yüksek olmalıdır. Ben, kendini dar kalıpların içinden çıkardığında bedeniyle bir ve bütün olduğunu hissettiğinde başka bir dünyaya kapı açacaktır.

Bedenlenme, nesnel ve ontolojik-metafizik yaklaşımlar ayırt edildiğinde daha net anlaşılabilir. Nesnel bir düzeyde, beden ile benlik arasındaki bağ, sadece zihinde düşünülen bedensiz varlıkları dışarda bırakır. “Bedenlenmek”, diye yazar Marcel, “Beden olarak kendine görünmektir.” (Marcel, 1964, s. 20). “Bedenim, her yeri kaplayan bir kitle içinde kendini hissettiren bir varlık olarak, varoluşun tüm yargılarına atıfta bulunulması gereken merkezi kriterimdir.” (Marcel, 1968, s. 25). Dünya beden ben olduğu için anlamlıdır. İnsan da kendini bir çevre içinde fark eder. Her ben’in başka ben’e kendini açması, birbirlerini deneyimlemesi için hazır olması gerekir.

Marcel “hazır(da) olma” (presence) kavramını çok önemli görür. Çünkü hazır olmak ben’in sır’ra ulaşma yolundaki bir adımıdır. “Her şeye hazır olan şey varlıktır” ve varlık “kendi sınırlı benliğinin ötesine uzanır”. Varlık, varoluşunu kendisinden daha büyük olan ve aynı zamanda kendi mücadelesini içeren davaya adamaya hazırdır. Bu dava, insanın üzerinde taşınan yaratılışın, gücün ve yaratıcı sadakatin düzenidir. (Marcel, 1950, s. 25). Marcel’e göre, varlık benin varoluşuyla ilgilidir ve aracısız bir şekilde “iç kavrayış” halinde yaşanır. Varlık, bende olduğu için “ben bir varoluş durumudur” sonucuna ulaşılabilir (Gürsoy, 2008, s. 116). Varoluş doğrudan deneyimleri yaratıcı eylemi kapsayan bir süreç olduğu için soyut bir kavram değildir. Burada kişinin yaratması gereken, kendisinin dışında olan bağımsız bir varoluşu ortaya çıkarma çabası değil, kendi benliğidir.

Bedenlenen insan eylemleriyle mükemmel düzenin varlığını keşfetmektedir. Böylece insan, kaynağı olduğunu bildiği, varlığın sonsuz bütünlüğüne katılmasıyla, bedenlenmenin kritik bir noktada olduğunu kavramaktadır.

Varoluş ile varlık arasındaki ilişki “saf dolaysızlık”tır. Var olma deneyimi, Marcel tarafından “varlık, kaynak duygusu” ve “doluluk-tamlık” (Marcel, 1952, s. 179) olarak tanımlanır. Burada bahsedilen tamlık hissi, neşe veya sevinç gibi duygulara sebep olur (Marcel, 1952, s. 237). Varlığın kaynağı, nihai olarak kutsal bir özne olan “ben”e hem içkin hem de aşkındır. Dolayısıyla varlık, sadece kişisel olarak deneyimlenir (Marcel, 1968, s. 36). Marcel’in subjektif deneyimlere önem vermesinin temeli bu noktada daha iyi anlaşılmaktadır. Beden ve bedenlenmek tesadüfi değildir. Beden ve benlik arasında sahiplik ilişkisi de yoktur. Kişi benliğin anlamını ne kadar derinlemesine araştırırsa, “benlik” ve “beden”in ayırt edilemez olduğunu idrak eder.

Varoluş, fenomenal dünyada kendini gösterir. “Bedenim” kendisi aracılığıyla ben’in tezahür etmesine imkân sağladığı sürece, “Ben bedenimim.”dir. Dolayısıyla Beden, “mutlak arabulucu”dur. Beden, kişiye, benlik ve dış dünya ya da dünya ile benlik arasındaki bağlantıyı kurmayı sağlar. Bu bağlamda herhangi bir insan, bir şeyin var olduğunu kabul ettiğinde onun her zaman bedeniyle bağlantılı olarak düşünmek zorundadır (Marcel, 1949, s. 10). Benin fiziksel varoluşu diğer benliklerle, diğer benlikler de benin varoluşuyla bir şekilde birleşmektedir. Kişinin dünya içindeki varlığının anlamı her zaman diğer varlıklar tarafından hissedilir. Varoluş, daima “bir arada varoluş” olduğu için benliğin beden bulması, bütün ben-sen ilişkilerinin temelidir (Marcel, 1949, s. 72).

Marcel’e göre hayat, geçmiş ve şimdi olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. Hayat ben’e, mahiyeti sebebiyle anlatılabilen ve anlaşılabilen bir şey olarak görünmektedir. Hayatı anlatmak açıktır, hayatı bütün olarak görmektir, analiz etmektir ve nihayetinde sürekli olarak yaşanan/yaşanmış şimdileri bir araya getirerek özetlemektir (Marcel, 1950, s. 148). Deneyimler, zaman içinde gerçekleşir. Marcel zamana sezgi diyalektiği ile yaklaşarak zamanın geçiciliğini vurgular (Tattam, 2011, s. 26-36). Acı çekme, umutsuzluk, mutluluk gibi deneyimler, belirli bir süre için geçerli değil, zamansızdır ve sonlu insanın ontolojik durumu açısından da bu duyguları yaşayan deneyimlerin derinliği sürekli deneyimlenmesi mümkün değildir. Deneyimler bellekte depolanır ve bellek ontolojik olumlamanın önemli bir kısmını taşıdığı için çok önemlidir. Çünkü empirik indirgemeler ve Kartezyen düalizm yeterli açıklamayı yapamaz. Bütün epistemolojik ve ampirik yaklaşımların aksine, belleğin ontolojik temeli şimdiki zamana dayanır. Marcel’in bu düşüncesinin temelinde, zaman kavramını aşan ebedi şimdi anlayışı yatmaktadır. Bellek, empirik olarak doğrulanamaz çünkü insan zihninin doğasını karakterize eder (Tattam, 2011, s. 46). Modern zamanın insan yaşantısına olan olumsuz etkilerinden olan kaybetme, yozlaşma veya parçalanma tehlikesi ile zamanın kopmuşluğu deneyimi hem sonlu ve olumsal olan hem de benlik ve diğerleri arasındaki bölünmeyi içermektedir. Dolayısıyla bu durum kişiyi aşkınlığa yönelten bir teşvik niteliğinde olarak görülmektedir. Zamansal ve sonlu olan her şey insanın indirgendiği soyutlama ruhundan daha fazlası olduğunu fark etmesini sağlayan aşkınlık için başlangıç noktasıdır. Sonuçta yaşayan insanın ebedi şimdi olarak kalan deneyimlerinin depolandığı yer olan bellek, sonsuzdur, içerik olarak dinamiktir ve ontolojiktir. Bellek, “Ben kimim?” sorusunun yanıtıdır ve bu soruya verilen ilk yanıt insan için kimlik tanımlama formunda görülen ve kategorileştirilen bir kişi olmadığıdır. (Marcel, 1950, s. 85).

Bellek, 2. refleksiyonu içermektedir. Marcel’e göre beni belirli bir birey yapan belirli özellikler “sır’lı gerçeklik”le ilişkili olan bir karaktere sahiptir ve benlik “kişi” olma deneyimini kavrayabildiği gibi “birisi olmama” deneyimini de kavrar (Marcel, 1950, s. 87). Marcel’e göre o halde “Bedenim başka hiçbir şeyin olmadığı bir şekilde benimdir ve benim değildir”, “Bedenim benimdir.” (my body is my own). “Ben bedenimim.” ifadesinin içerdiği derinlik sadece bedenin sır olarak görünmesiyle ilgilidir. Ayrıca bedeninin kaderi “biyolojik” ya da “zihinsel” dünyaya teorik olarak uyum sağlamaktır. Buradaki düşünce, Marcel’in anladığı şekilde zihnin bir enkarnasyonu olarak bedenin görülmesinin mümkün olmadığıdır. Özellikle insanı kapsayan bir zihin kuramı, ben’i,

işsel tarihimi, duyuşsal faaliyet ile birbirinden ayıran (duyuşsal ya da iradi) bir “organik birlik” olarak görmemektedir (Bercotti, 1968, s. 224).

Benin kendisiyle bağıını ifade eden ben-ben bağı, sır (mystery) kavramıyla açıklanır. Bedene bürünme bir sır’dır çünkü birinci refleksiyon alanının anlayamadığı sahip olmanın ötesinde bir alana işaret eder. Bilinci açık olan her insan için deneyim sürekli dir. Ancak benin deneyimi epistemolojik düşüncelere aşkındır. Somut bir varlık olarak ben, sırlı bir düzen içinde sırlı bir şekilde var olur. Sır’lı olmak ise nesnelere aşkın olmak anlamına gelir. Benin kendisiyle olan bağı sır’lı tecrübeye olanak sağladığı için beden in sırrı, bağlanma ve sadakat deneyimini içeren bir varoluş tecrübesi sunmaktadır.

Ben-ben bağı bir ışık kaynağı, bir “aleteia”dır. Kişi, sır ile ışıkla kendisini ve çevresini görür, özbilincine ve çevreye karşı farkındalık kazanır. Sır bir doğru olarak değerlendirildiğinde, kendine has bir şekilde yaşama anlam veren ve geçerlilik kazandıran bir gerçeklik olmaktadır (Uygur, 1984, s. 66). Dolayısıyla “ben” ile “beden” benzerlik ya da farklılık yorumuna kapalıdır. “Ben kimim?” sorusunun yanıtı zorunlu olarak “Ben bedenimim.” yanıtıdır (Uygur, 1984, s. 67). Bu sayede ben varlığı kavrar. Ben, varlığı yalnızca aktif bir katılım la kavrayabilir çünkü beden varlığın sır’ının tezahürlerinden biridir. Beden, sır’lı olan tüm varlıklarla doğrudan bir temas halindedir. Ayrıca onların ben için hazır olduğu gibi ben de onlar için hazırdır. Hazır olmak katılıma imkân vermek demektir ve bu olanak için önce duyum gereklidir. Duyumsama meydana geldiğinde ben, önce kendini sonra diğerlerini kavrar.

Duyumun başladığı yer, düşüncenin de başladığı yerdir. Duyum, insan bedenlenmesinin temel kipliğidir ve “hisseden beden, aynı zamanda harekete geçmeye zorlanan beden”dir (Marcel, 1950, s. 122-123). Marcel’e göre “Bedenim tam olarak bana ait olduğu sürece ilk anda bende hissedilen bir şey olarak sunulmaktadır ve duyuları olan bir varlık olduğum sürece bedenim benimdir.” (Marcel, 1952, s. 243). Beden, kendisinin dışında hissedebilen her şeye göre mutlak bir önceliğe sahiptir. Tüm varoluşların olumlanması bedene göredir. Ben, kendi varlığını onayladığında, varoluş tümüyle ortaya çıkar ve “Ben varım.” olumlaması, “Evren vardır.” sonucunu ortaya çıkarır (Marcel, 1952, s. 323).

Felsefe tarihinde duyumla ilgili farklı teoriler mevcuttur. Örneğin, entelektüalist bakış açısı bir uyarıcının, duyu organları tarafından alınıp beyne iletilmesini duyum ve duyumların zihinde organize edilmesini ise yorumlamak olarak değerlendirir. Platon, Descartes, Malebranche, Lagneau, Alain gibi düşünürler duyum u, dünya ile karşı karşıya bulunan bir öz nede, algının kaynağını oluşturan ancak henüz anlam kazanmamış ve bilgi haline gelmemiş hatta var oldukları bile sonradan sentezleyerek oluşturulan ilk düzensiz veri olarak değerlendirirler. Örneğin, Platon ve Descartes’a göre, duyumlar bedenle değil ruhla ilgilidir. Bu görüşe göre algının anlamlı hale gelmesinin ilk koşulu duyumdur (Gürsoy, 2007, s. 28-29). Dolayısıyla, entelektüalist teoriye göre algı, öznenin nesne ile doğrudan karşılaşmadığını savunur. Duyum olmadan algı meydana gelmez. Bu bağlamda Marcel’e göre duyum ve algının öncelik sonralık ilişkisini barındırmadığından, bir bütün olarak gerçekleştiği düşüncesine yakın durduğu düşünülebilir. Duyumsamak aynı zamanda katılmak demektir.

Katılım

Marcel bedenlenme düşüncesinde katılım edimine özel bir verir. Katılımın nesnel olandan mutlak olana doğru farklı düzeyleri bulunmaktadır. Bir pastadan pay almak ya da dini tecrübe kapsamındaki imana katılmak gibi farklı katılım çeşitlerinden bahsedilebilir (Koç, 2004, s. 149-150). Katılmak ancak bedenimle mümkündür. Beden, incelenmesi gereken bir nesne değil, katılması gereken bir gerçekliktir (Marcel, 1949, s. 159). Katılmak, özel bir düşünme çabası gerektirmez, katılımda sadece hissetmeye ihtiyaç vardır. Bu bağlamda kişi katılımı deneyimler ve deneyimleri aşkın bir bağla kalıcı hale gelir.

Marcel'e göre katılımın üç seviyesi vardır ve somutlaşma olgusuna bağlı bu üç seviye birbirinden farklıdır. Katılımın ilk düzeyi olan bedene bürünmedir (incarnation) ve bedene bürünme her zaman bedeninin benzersiz deneyimini, yaşayan bedeninin "benimki olmasını" ifade etmektedir. Bu düşünce kişisel bedeninin herhangi bir beden gibi olmasının mümkün olmadığı mahremiyet ilkesini vurgulamaktadır. Ayrıca "benim bedenim" ifadesi, bedeninin dışardan birinin bakış açısından değerlendirilmesini engellemektedir. (Marcel, 1950, s. 120).

Katılım ilk olarak bedenlenme ile mümkün olduğu için benlik de bedene ilk olarak duyum aracılığıyla katılır. Benliğin bedene doğrudan katılımı benin dünya ile ilişkilerini sağlayan önemli bir unsurdur. Ayrıca beden katılım sağlayabildiği ölçüde, beden aracılığıyla dünyaya ait olur ve deneyim imkânını oluşturur. Bu sebeple benin kendi bedenine ilişkin farkındalığı varoluşa dair tüm farkındalıkları önceler (Koç, 2017, s. 6). İnsan önce kendi bedenine daha sonra somut dünyaya katılımını fark eder ve "Dünyaya 'varlık' tavrıyla yaklaştığında, o dünya ben için de katıldığı bir şey olarak görünür." (Marcel, 1950, s. 139). Ben doğasında hali hazırda bulunan katılım iradesine merkezi bir yer ayırmazsa deneyimin önemi azalır. Katılım iradesi, metafiziksel bir tür insan uzlaşısı (hissedilen ortak duygu) temelinde mümkündür (Marcel, 1950, s. 115). Marcel'in bu düşünceleri "biz" olmanın ontolojik değeri hakkında bilgi vermektedir. Çünkü ortak duygu katılımı ile başlayan bağlanma ve sadakatle devam eden bir konsensüstür.

Komünityona dahil olabilmek için "birey"den ziyade "kişi" olmak önemlidir. Marcel "birey" ve "kişi" olmak arasında ayrım yapar. "Kişi" olabilmek ancak "başkası" ya da "başkalarıyla" ilişki içinde olmakla mümkündür. "Birey" olmak ise daha çok bir istatistiksel faktör olarak "o" düzeyinde düşünülür. "Kişi" olmak karşılıklı ilişki bağlamında ve "sen" deneyiminde gerçekleşir (Koç, 2004, s. 143). "Sen" deneyimi ancak "sır" olarak anlaşılabilen metafiziksel bir deneyimdir (Marcel, 1965, s. 117 – 118). Varlığa katılıma imkân veren bir sır olarak benlerin karşılaşması ve benler arasındaki ilişki öznelarasılık deneyimi ile açıklanır.

Öznelarasılık ile her ben, başka ben'e ya da diğerlerine (ötekiler) yönelir ve bu yönelim kişinin kendini gerçekleştirme yolundaki ilk davranışı olarak ortaya çıkar. "Ben"ler "sen"lere ve en son noktada "Mutlak Sen"e doğru bir açılım gerçekleştirmektedir (Bayraktar, 2014, s. 100-101). Marcel'in Homo Viator adlı eserinde insan, bir durumdan diğer duruma geçen "oluş halinde" bir varlık olarak nitelendirilmektedir. Öznelarasılık kavramı, "otantik derinliği" gerçek yaşam durumlarıyla sınırlar ve "evrenselin kendisini gerçekten somutlaştırabileceği, yalnızca boyut olarak oldukça sınırlı ve bir sevgi ruhuyla canlandırılan gruplar içinde" (Marcel, 1952, s. 267) olmasına imkân verir. Öznelarası ilişki söz konusu olduğunda iki önemli unsura dikkat edilmelidir. Birincisi ben-o'dan daha derin bir ilişkidir. İkincisi ben-sen ilişkisinin, insanın bu dünyada "olma"ya çağrıldığı yollardan biri olmasıdır. Ben-o ilişkisi, problem alanına dahil olmakta, 1. refleksiyon düzeyinde kalmaktadır. Ben-sen ilişkisi ise sadece 2. refleksiyon düzeyine uygundur. Metafiziksel bir düzlemde gerçekleşebilen 2. refleksiyon ile kişi bir başkasına karşı hissettiği sevgi/aşk ile hazır bulunma tavrını sürdürebildiği sürece öznelarası bağın bir koşula bağlı olmaksızın herhangi bir zamanda ve "biz" ile kurulabilmesi mümkündür. Böylece, her ben-sen ilişkisi "öteki"lere karşı dışlayıcı olmakta ve kişinin arzu ettiği kadar "sen" ile ilişki olmaktadır (Wells, 1987, s. 44). Marcel'in ontolojisi "Ben metafiziğine karşı 'biz olduğumuz'un metafiziğidir." (Marcel, 1968, s. 10). Bu deneyimde öznel birbirlere tanıklık ederler. Burada öznelaraların birbiri için mevcudiyetinde "çekicilik-cazibe" (charm) unsuru önem kazanmaktadır. (Marcel, 1950, s. 207). Ben-sen ilişkisinde sen olabilmek için ben'in sen'in varlığına ve deneyimlerine, yaşamına -acı, mutluluk, hüzn gibi duygulara- tanıklık etmesi gerekir. Ortak duyguları paylaşması gerekir ki bu da birbirine karşı sadakatle mümkündür. Kişilerin birbirini anlamlandırabilmesi için gereken basit duyumsal ağ, ben-sen ilişkisi söz konusu olduğunda sığ bir düzlemde kalmaktadır.

Kişilerin birbirine gönderdiği biyolojik gerçekleşen duyusal mesajlar Varlığın eşiğine/ontolojik sırı ulaşmadan gerçekleşir. Ancak öznelaraların sevgi aracılığı ile kurulan

samimi bağların olduğu durumda söylemlere gerek kalmadan “sır”lı olan”iletişim gerçekleşmektedir. Çünkü sadece doğrudan ve somut bir deneyim kişiyi Varlığa yaklaştırır. Bu deneyim metafizik düzeyde gerçekleşmektedir. Çünkü Varlık, biyolojik unsurlarla gösterilemeyendir ve her türlü kategorinin dışında yer alır. Dolayısıyla Varlığın sır’ına erişmek için Varlığa katılmak gerekir.

Sır alemi varoluş düzeninde kavram ve nesne arasındaki ayrımın bozulduğu, birliğin sağlandığı Marcel’in önemle üzerinde durduğu “olmak”la ilgili ve 2. refleksiyonla elde edilen deneyimin birleştiği düzeyde bulunan bir alemdir. Marcel, Varlık sır’ına erişebilmek için somut yaklaşımları, hayatın içinde yer alan ve bedene bürünen insanın ahlaki-metafizik değerlerini içeren aşk, umut, sadakat, bağlılık, ölüm, kurtuluş gibi temalara değinerek ele alır.

Özellikle aşk bu temaların kalbinde yer alır çünkü ben-sen bağı demek bir insana sevgi ve aşkla yaklaşmak demektir. Aşk umudu besler ve bir kişi “ben” için artık “sen” olduğunda bu ilişkiyi ölüm bile zedeleyememektedir. Çünkü sır’lı olan bu bağ ölümü olgusallığın dışına atar. Zamansallığın önemi azalır. Kişi bu dünyada yaşamasa bile “ben” için ölmez. “Biz” olmak bu demektir. Son nokta da Aşkın Varlığa duyulan sevgi, bağlılık ve sadakatle ben, kurtuluş umudu taşır.

Sonuç

Marcel’in felsefi düşüncesi, insanın aşkınlık ihtiyacına ve isteğine karşı verilen bir cevap niteliğindedir. Bu felsefe, homo viatör olan ben’in Aşkın Varlığa doğru yol aldığı sırada tecrübe ettiği deneyim felsefesidir. Kişi önce kendinin bedene bürünen varlık olduğunu fark eder ve kendini “Ben kimim?” sorusunu sorarak varlığının tüm objektifleştirme yöntemlerinden daha fazlası olduğunu anlar. “Ben bedenimim.” ifadesi ile de kendine 1. refleksiyon ile yaklaşılmasının aşkınlık yolunu sekteye uğrattığının bilincine varır. Bir ruhu ve bedeni olan bu varlık iki unsurla da bütündür ve modern dünya bu bütünlüğe zarar verme eğilimindedir. Bu noktada modern dünyanın eğilimleriyle düşmüş ya da indirgenmiş insanın bedenlenme vasıtasıyla ontolojik tamlığına ulaşma yolu başlar.

Her ben’in yaşadığı çevreyle, dünyayla, başka ben’lerle fiziksel ve tinsel olarak gerçekleşen her tür deneyiminin temelinde bedene bürünme vardır. İnsanın kişi olma yolunda duyumsayan, düşünen, diğer bedenleri araçsallaştırabilen ama kendisini araçsallaştırması mümkün olmayan ontolojik yapısı ile diğer insanlarla iletişim kurar. İlişki kurduğu insanlar eğer birer “kişi” ise ve nesnelliğin üzerinde duygusal bir paylaşımı varsa, onlarla ben-sen bağı kurar. Ben-sen bağının sağlanması için de birbirine hazır bulunmak gerekir. Marcel’in öznelerarasılığın “biz” olma yolundaki önemine vurgu yapması komünyon metafiziği ile zamansız bir unsura vurgu yaparak sevgi, aşk, umut, bağlanma ve sadakat unsurlarının kişi hayatındaki önemini ele alması dikkate değerdir. Birlikte var olmak “İnanıyorum.” ifadesi ile mümkündür. İnanmak da bedene bürünen her bilinçli varlığın deneyimidir. İnanmak aşkınlıktır, sürekliliktir, iradi bir eylemdir. İnanmak “varlık sırrı”na doğru bir hamledir.

Marcel’in bedenlenme ile ilgili düşüncelerini hem ontolojik hem metafizik/teolojik boyutlarda ele aldığı görülmektedir. Ancak o bu meseleye metafizik ontoloji açısından yaklaşma amacında olduğunu belirtmiştir. “Her şey gerçekten sahip olduğumuz şeyle olduğumuz şey arasındaki farka bağlıdır.” diyen Marcel için dini yaşam dünyadan koparılamamaktadır. Burada Marcel’in düşüncesinin Hristiyanlıktan izler taşıdığı anlaşılır. Varlık sırrına ulaşma yolunda katılım önemli bir unsurdur. Metafizik ve ontolojik bir karşılaşma ile Varlığa katılmak mümkündür. Teolojik olarak değerlendirildiğinde Tanrı ile iletişim sezgi ile olur fakat ontolojik karşılaşma sadece öznelerarasılıkla mümkündür. Ontolojik karşılaşma aracılığıyla insanın somut yaşam deneyimleri daha önemli hale gelir. Bedenlenen insan özgür bir seçimle aynı anda dini de yaşayarak imanla, inançla katılıma dahil olabilir. Ancak Marcel, imanın varoluşsal karakterini analiz etse de bu yaşantının temeline metafizik/ontolojik bir görüş yerleştirmektedir.

References

- Akçay, A. (2004). *Beden*. Ed. Ahmet Cevizci içinde, Felsefe Ansiklopedisi 2. (s. 231-237). Etik
- Başaran, A. (2023). *Beden ve anlam “Anlama dokunmak: bir okuma teorisi olarak bedensel/tinsel hermenötik”* (Ed. Aysun Aydın). Vakıfbank Kültür Yayınları.
- Bayraktar, F. (2014). *Bağlanma hürriyeti*. Aktif Düşünce.
- Bertocci, P. A. (1968, January). Descartes and Marcel on the Person and His Body: *A critique*. In *Proceedings of the Aristotelian Society* (Vol. 68, pp. 207-226). Aristotelian Society, Wiley.
- Blackham, H.J. (2005). *Altı varoluşçu düşünür*. Ankara: Dost.
- Corbin, A., Courtine, J.J. and Vigarello G. (2021). *Bedenin tarihi I rönesanstan aydınlanmaya*. Alfa.
- Elmas, M. F. (2016). Gabriel Marcel. Ed. Kadir Çüçen içinde, XX. yüzyıl filozofları (s. 337-350). Sentez
- Godfrey, J. S. J. (1993). The phenomena of trusting and relational ontologies. *Bulletin de la Societe Américaine de Philosophie de Langue Française*, 5(1), 103-107.
- Gürsoy, K. (2007). *Maurice merleau-ponty’de algı problemine giriş*. Lotus.
- Gürsoy, K. (2008). *Varoluş ve felsefe*. Aktif Düşünce.
- Hançerlioğlu, O. (2013). *Düşünce tarihi*. Remzi.
- Koç, E. (2004). *Gabriel marcel ve sadakat*. Art.
- Koç, E. (2015a). Gabriel marcel felsefesinde kişi (şahıs) fikri. (<https://www.ayk.gov.tr/wp-content/uploads/2015/01/KOÇ-Emel-GABRIEL-MARCEL-FELSEFESİNDE-KİŞİ-ŞAHIS-FİKRİ.pdf>), sayfasından erişilmiştir.
- Koç, E. (2015b). Gabriel marcel’e göre savaş nedeni olarak soyutlama ruhu. *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*, (37), 619- 627.
- Koç, E. (2017). Gabriel marcel’in kişi nosyonu. *Sosyal Bilimler Dergisi*, (10), 1-17.
- Magill, F. (1971). *Egzistansiyalist felsefenin 5 klasiği*. Hareket.
- Marcel, G. (1949). *Being and having*. Dacre.
- Marcel, G. (1950). *The mystery of being I. reflection and mystery*. Henry Regnery.
- Marcel, G. (1951). *Homo viator*. Henry Regnery.
- Marcel, G. (1952). *Metaphysics journal*. Chicago: Regnery.
- Marcel, G. (1961). “On the ontological mystery”, in *French philosophers from descartes to sartre*. Meridian.
- Marcel, G. (1964). *Creative fidelity*. Straus.
- Marcel, G. (1965). *Philosophical fragments*, 1909-1914. The University of Notre.
- Marcel, G. (1967). *Presence and immortality*. Duquesne University.
- Marcel, G. (1968). *Mystery of being 2 faith and reality*. Gateway Edition Henry Regnery.
- Marcel, G. (1973). *Tragic wisdom and beyond*. Evanston The Northwestern University.
- Marcel, G. (1980). “An essay in autobiography” in *the philosophy of existentialism*. Secaucus.

- Marcel, G. (1984). "An autobiographical essay" in *the library of living philosophers, the philosophy of gabriel marcel*. Open Court.
- Marcel, G. (1998). *Perspectives on a broken world*. Marquette University.
- Michaud, T. A. (1995). "Intruduction" in *gabriel marcel and the postmodern world*. University of Pittsburg.
- Ricoeur, P. (1966). *Freedom and nature: the voluntary and the involuntary*. (Trans. E. V. Novak). Northwestern University Press.
- Scarry, E. (2024). *Acı çeken beden*. (Çev. Bilge Demirtaş). Livera.
- Smith, J. E. H. (2017). *Embodiment a history*. Oxford University.
- Sweetman, B. and Treanor B. (2021). <https://www.britannica.com/biography/Gabriel-Honore-Marcel/Experience-and-reflection>.
- Tattam, H. (2011). Time in the philosophy of gabriel marcel. *University of Texas*. Modern Humanities Research.
- Uygur, N. (1984). *Kültür kuramı*. Remzi.
- Wells, J. (1987). The place of revelation in a marcelian ontology. *Master Thesis in Philosophical Theology*. MarcelThe Institue for Christian Studies.

ETHICAL DECLARATIONS

Research and Publication Ethics

We declare that this article is an original work and was prepared in accordance with the principles of scientific research and publication ethics. The article has not been published elsewhere and is not currently under review by another journal.

All sources used in the study have been cited in accordance with academic standards. We declare that the study does not contain plagiarism, fabrication, falsification, or manipulation of data, and that the research findings have been presented in accordance with the principles of scientific integrity.

Author Contributions

We designed, conducted, and analyzed the study and prepared the report for this article. We have reviewed and approved the final version of the article and agreed to its publication.

Conflict of Interest

We declare that there is no conflict of interest regarding the publication of this manuscript.

Funding

This research did not receive any specific grant, financial support, or funding from any public, commercial, or non-profit funding agencies.

Artificial Intelligence (AI) Usage Disclosure

During the preparation of this manuscript, artificial intelligence tools may have been used solely for limited purposes such as language editing, translation assistance, and stylistic improvement. Any AI-assisted translations or language corrections were carefully reviewed and verified by us. Artificial intelligence tools were not used to generate the core scientific content, research design, analysis, or scholarly conclusions. All academic responsibility for the content of the manuscript rests entirely with us.

Copyright and Permissions

We confirm that all necessary permissions for copyrighted materials have been obtained where required and that the manuscript does not violate any intellectual property rights.

Author Approval

We confirm that they have read and approved the final version of the manuscript and consent to its submission and publication.

ETİK BEYANLAR

Araştırma ve Yayın Etiği

Bu makalenin özgün bir çalışma olduğunu ve bilimsel araştırma ve yayın etiği ilkelerine uygun olarak hazırlandığını beyan ederiz. Makale daha önce herhangi bir yerde yayımlanmamış olup başka bir dergide değerlendirme sürecinde değildir.

Çalışmada kullanılan tüm kaynaklar akademik kurallara uygun biçimde atıflanmıştır. Çalışmanın intihal, veri uydurma, veri tahrifi veya manipülasyon içermediğini; araştırma bulgularının bilimsel dürüstlük ilkelerine uygun şekilde sunulduğunu beyan ederiz.

Yazar Katkısı

Çalışmanın tasarlanması, yürütülmesi, analizi ve makalenin raporlama aşamasını birlikte yürüttük. Makalenin son hâlini okuyup onayladık ve yayımlanmasını kabul ettik.

Çıkar Çatışması

Bu makalenin yayımlanmasına ilişkin herhangi bir çıkar çatışması bulunmadığını beyan ederiz.

Finansal Destek

Bu araştırma herhangi bir kamu kurumu, ticari kuruluş veya kâr amacı gütmeyen kuruluş tarafından finansal olarak desteklenmemiştir.

Yapay Zekâ Kullanım Beyanı

Makalenin hazırlanması sürecinde yapay zekâ araçlarından yalnızca dil düzenleme, çeviri desteği ve anlatım iyileştirmesi amacıyla sınırlı ölçüde yararlanılmıştır. Yapay zekâ araçları tarafından yapılan çeviri ve dil düzenlemeleri tarafımızdan dikkatle kontrol edilmiştir. Yapay zekâ araçları çalışmanın bilimsel içeriğinin, araştırma tasarımının, analizlerinin veya akademik sonuçlarının oluşturulmasında kullanılmamıştır. Makalenin içeriğine ilişkin tüm akademik sorumluluk bize aittir.

Telif Hakları ve İzinler

Telif hakkı gerektiren materyaller kullanılmışsa gerekli izinlerin alındığını ve çalışmanın herhangi bir fikrî mülkiyet hakkını ihlal etmediğini beyan ederiz.

Yazar Onayı

Makalenin son hâlini okuduk, onayladık ve yayımlanmasını kabul ettiğimizi beyan ederiz.

Authors' Contribution Statement / Yazarların Katkı Oranı Beyanı

The researchers' contribution statement is as follows / Araştırmacıların katkı oranı beyanı şu şekildedir:

First author / 1. Yazar %50,

Second author / 2. Yazar %50.